Buffalo Bill

4

EROUL FAR-WESTULUI

PRERIA IN FLACARI

BUFALO BILL

Eroul Far-Westului

Singura ediţie originală autorizată de colonelul H. W. CODY, zis Buffalo Bill

Nr. 4

PRERIA ÎN FLĂCĂRI

V.1.0

Traducere din franceză şi grafică de Aurel Lupaştean

Editare ALUCI
2010

CAP. I
STAŢIA DIXON ÎN PERICOL

Staţia Dixon este denumirea unei aşezări de pe frontieră, binecunoscută cândva, în epoca în care Buffalo Bill începea să se afirme celebru prin fapte eroice.

Pe atunci regele frontierei săvârşise numeroase acte de curaj, ca *poney rider* sau curier călare, fiind de asemenea şi vânător de bizoni.

Nu este de mirare deci entuziasmul cu care locuitorii îl primeau, cu prilejul vreunei partide de vânătoare, când revenea câţiva ani mai târziu ca să viziteze locul primelor sale fapte de arme. Colonisti din Staţia Dixon erau cu atât mai bucuroşi să-l revadă pe Buffalo Bill, cu cât se găseau în acel moment într-o situaţie foarte critică, din care, se gândeau ei, marele cercetaş ar putea să-i scoată, dacă binevoia să le acorde ajutorul.

— Iată cum stă treaba, a explicat bătrânul Sam Dixon atunci când marele cercetaş a descălecat şi a intrat în magazinul principal al micii colonisti. Avem nişte tărăşenii cu indienii din jur şi ne aşteptăm să-i vedem năpustindu-se asupra noastră la adăpostul vreunei nopţi întunecoase, pentru a încerca să ne ia cu asalt aşezarea, să pună mâna pe scalpurile noastre şi să ne ducă în sclavaj soţiile şi copiii.

— Din care trib sunt? a întrebat Buffalo Bill.

Într-adevăr, el ştia că numeroasele triburi vânau în jurul aşezării, într-o regiune la câteva mile, o depărtare relativ scurtă pentru indieni atunci când sunt pe poteca războiului.

— După părerea mea, de fapt nu se poate vorbi de un trib... aceasta-i banda lui Paiute Phil.

— Cine-i această pasăre? a întrebat cercetaşul. Iată că pentru prima oară aud vorbindu-se de ea.

— Este cel mai dăunător nelegiuit din tot Colorado, după părerea mea, a reluat Sam. Cred că-l cunoaşte întreaga lume.

— Asta-i foarte posibil, a remarcat Cody. Dar nu trebuie uitat că iată, de doi sau trei ani, eu n-am venit în Colorado. Oricum ar fi, acest Paiute Phil a devenit celebru numai după acea şedere a mea printre voi.

— Ei bine! Uite ce este, a reluat bătrânul pioner. Pe trei sferturi piele roşie, puținul sânge alb pe care îl are în vine pare să-i însufleţească împotriva noastră o ură mult mai sălbatică decât a unui indian pur. El a servit altădată guvernul în calitate de cercetaş. Însă într-o zi a ucis un ofițer care l-a luat ca ghid într-o expediție de vânătoare şi a devenit un om înafara legii. Asta s-a întâmplat aproape cu doi ani în urmă. Atunci el s-a apucat să cutreiere regiunea şi să adune în jurul lui o bandă de specia sa.

Câte unii sunt metişi, dar cea mai mare parte au pielea roşie şi vreo jumătate de duzină provin din triburile paiute, ute, pawnee şi siox, toți urmăriți şi proscrişi în aşezările lor... Trebuie să judeci dacă acesta-i un lucru curat! Este o echipă aleasă, mai rea ca vechile bande de albi! Sunt stabiliți într-o anumită parte a colinelor, la vreo cincizeci de mile spre est. Au reuşit să bată şi să împrăştie trupele trimise împotriva lor. Pe scurt, în urmă cu o lună atenția lor s-a îndrepta spre noi. Şi-au făcut apariția la câteva ferme izolate şi le-au devastat bestial de mai multe ori. Paiute Phil, care posedă o oarecare educație, a avu chiar tupeul de a scrie un anunț, pe care l-a fixat cu ajutorul unei săgeți de un copac, în care amenință să incendieze fermele şi să masacreze colonisti, dacă vor încerca să se pună pe urmele sale. Înțelege totuşi că această înştiințare nu urmăreşte de fapt să ne oprească. Astfel că, în urmă cu cinci zile el a prădat o fermă din vecinătate şi noi l-am urmărit. I-am prins înainte ca ei să poată ajunge la colinele lor. Dar n-am avut de-a face decât cu o slabă parte a bandei, în jur de vreo doisprezece oameni. Noi eram treizeci. S-au luptat ca nişte fiare sălbatice. Am făcut trei prizonieri şi am ucis pe alții. Unul din cei trei era chiar Paiute Phil.

L-am adus în aşezarea noastră pentru a-l judeca după legea lui Linch. Dar când am ajuns acasă s-a lăsat noaptea şi am amânat pentru a doua zi judecata şi pedepsirea.

Bătrânul s-a oprit.

— Ei bine! Ce s-a întâmplat? a întrebat Buffalo Bill, care bănuia răspunsul.

— Vai! a recunoscut Sam Dixon cu un aer vinovat. A fugit în timpul nopții! Paiute Phil se răsucise atât de bine, încât a reuşit să se elibereze din legăturile din piele ce-i strângeau mâinile. Apoi a tăiat corzile ce-i legau picioarele şi şi-a eliberat tovarăşii. Nu ştiu care idiot lăsase nişte unelte în cabană, o pereche de hârlețe şi o mică secure... Cu acestea le-a fost uşor să-şi deschidă drum pentru a ieşi. N-au uitat să-l ucidă pe omul de pază, care adormise

înainte ca ei să spele putina.

— Paiute Phil nu pare să aibă multă minte. A spus regele frontierei, care nu s-a putut opri să surâdă văzând figura supărată a bătrânului.

— Poți să râzi…! Cunoaşte toate şiretlicurile indienilor, mai bine decât ei înşişi. Nu-l vei găsi niciodată în dezavantaj şi nu-l vei lua niciodată prin surprindere. Adaugă la asta că este un adevărat diavol al cruzimii. Sunt sigur că nu va avea niciodată odihnă până nu se va răzbuna pe localitate. De altminteri, a avut grijă să se informeze, atunci când a părăsit-o atât de brusc. Iată, citeşte aici.

Sam Dixon i-a întins lui Buffalo Bill o bucată de hârtie pe care erau însemnate în grabă aceste cuvinte: *„Paiute Phil vă promite curând o vizită."*

— A lăsat-o în cabana de unde a scăpat, a explicat bătrânul pioner. Este destul de clar, nu-i aşa?

— Da, a spus regele frontierei. Ei bine! Dacă vine, presupun că sunteți gata să-i faceți o primire călduroasă.

— Poți să fii sigur, a strigat bătrânul. Dar va fi o treabă grea şi sângeroasă.

— Câți oameni se află în această bandă? a întrebat Buffalo Bill.

— Peste două sute, după cum m-au informat indienii prieteni. În ce ne priveşte, noi nu putem să adunăm mai mult de patruzeci de luptători, socotindu-i şi pe oamenii de la fermele din jur. Vezi, Cody, aşezarea noastră este dezorganizată, de vreun an sau doi, mai mulți dintre colonisti noştri au plecat să-şi caute norocul în altă parte. Şi apoi, asta nu-i totul. Ne temem ca Phil să nu încerce să atragă în disputa lui tribul paiutilor. De câtva timp aceştia se arată neliniştiți şi agitați. Ar putea foarte bine să găsească o ocazie excelentă ca să intre pe cărarea războiului. Şeful paiutilor, Săgeata Roşie, este pe jumătate fratele lui Phil şi se spune că ei sunt prieteni foarte buni. Sunt convins că vom putea din spatele palisadei să ne apărăm de cei scoşi în afara legii. Dar dacă li se vor adăuga mai multe sute de piei roşii, mi-e foarte teamă că ne vom lăsa aici scalpurile.

Chipul lui Buffalo Bill s-a întunecat.

— Într-adevăr, a spus el, asta pare destul de grav. Ați cerut nişte ajutoare?

— Da, am trimis ieri un mesager. Însă el are de străbătut două sute de mile înainte de a ajunge la fortul cel mai apropiat şi trupele vor avea nevoie de mult timp ca să vină aici după ce el va ajunge acolo. Vor trece mai bine de două săptămâni înainte de sosirea

întăririlor.

— Asta-i adevărat, a spus Buffalo Bill, care ştia mai bine ca nimeni altul că expediţiile militare au un mers relativ încet. Pe de altă parte, aţi comis cea mai mare imprudenţă încredinţând unui singur călăreţ grija de a transmite acest mesaj. Poate să aibă pe drum un accident şi o întârziere considerabilă. Poate chiar să cadă în vreo ambuscadă şi să fie asasinat. Trebuie să trimiteţi separat alţi doi călăreţi. În acest fel veţi fi siguri că cel puţin unul dintre ei va ajunge la destinaţie.

— Cu siguranţă că ai dreptate, Bill. Însă chestiunea este că nu avem prea mulţi oameni pentru a apăra femeile şi copiii.

— Ei bine! Numărul nu vă va fi micşorat şi veţi avea chiar trei în plus.

— Trei?

— Fără îndoială! Eu şi excelenţii mei tovarăşi, bătrânul Nick Wharton şi Wild Bill. Ei nu sunt decât la jumătate de oră în urma mea şi nu vor întârzia să apară. I-am lăsat când se apucaseră să jupoaie şi să tranşeze un elan pe care noi l-am doborât pe drum. Eu am pornit înainte, dornic să aflu ştiri de la staţie. Căci vă mărturisesc că eram un pic cam neliniştit. Noi auzisem de valurile de nelinişte şi de mişcări ostile ale indienilor…

— Vi sa vorbit deja despre asta?

— Da, nu de Paiute Phil, ci de indieni, care se răscoală şi dansează dansul fantomei. Am întâlnit ieri doi uteşi prieteni şi aceştia ne-au comunicat această veste.

— Atunci veţi rămâne cu noi?

— Fără îndoială, toţi trei.

Bătrânul părea încântat de hotărârea lui Buffalo Bill şi a dat pruncă de plecare imediată a celor doi mesageri. El cunoştea pe cei trei cercetaşi. Altădată fusese martor al aventurilor lor şi ştia câte merite aveau.

— Trei bărbaţi ca voi ca să ne apere, au valoarea unui detaşament de cavalerie, a spus el entuziasmat.

— În ce stare se află palisada voastră, a întrebat Buffalo Bill, dornic, în modestia sa, să schimbe subiectul discuţiei. Aveţi muniţie de ajuns?

— Vino să vezi, i-a răspuns Dixon.

CAP. II
ATACUL PAIUTILOR

Situată în apropierea unui curs de apă, la frontiera Coloradului, Staţia Dixon, întemeiată de bătrânul Sam, fusese o aşezare destul de importantă. În ciuda părerilor exprimate de vechiul pioner, că prosperitatea sa îi era micşorată, ea reprezenta încă un centru, unde în caz de primejdie se refugiau toţi fermierii din regiunea învecinată.

Era unicul sat întărit din toate părţile din preajmă, şi locul cel mai apropiat de unde se aştepta ajutor împotriva atacurilor pieilor roşii era fortul spre care se trimisese de-acum un mesager. Cititorilor le va fi pe plac să le oferim o descriere rapidă a acestei staţiuni, care va fi teatrul unei confruntări atât de dramatice, prezentată în această povestire.

Aşezarea era compusă din treizeci de case construite din trunchiuri de copaci şi încă ocupate de colonisti şi de un oarecare număr din cele lăsate de către acei care aleseseră să-şi caute locul aiurea. Aceste case grosolan construite îndeplineau în acelaşi timp bune condiţii de a fi ceea ce doreau aceşti aspri pioneri ai far-vestului.

Aici se afla un magazin mare, unde colonisti şi fermierii din împrejurimi găseau toate lucrurile necesar existenţei lor puţin complicate. Toate casele era înconjurate de o palisadă puternică, aceasta fiind prima linie de apărare împotriva incursiunilor indienilor. Ea servea de asemenea pentru îndepărtarea animalelor sălbatice din prerie şi din pădure, care în acea epocă erau foarte numeroase şi pline de îndrăzneală, în acea parte a Coloradului puţin defrişată.

Locuitorii aşezării numărau în jur de o sută de persoane, din care mai mult de două treimi se compuneau din femei şi copii. Într-adevăr, celibatarii părăsiseră cu toţii colonia, unii pentru California, unde se găseau mine de aur, alţii pentru teritoriile mai fertile din Oregon, deschise recent pentru activităţile întreprinse de aceşti precursori ai civilizaţiei.

Toţi aceşti oameni erau căliţi de o lungă şi grea experienţă cu primejdiile şi lipsurile de la frontieră. Cu toate că adesea auzeau

înfricoşătorul strigăt de război al indienilor şi trebuiau să-şi apere viețile, cele ale femeilor şi copiilor lor, contra unui duşman sălbatic şi crud. Noaptea mieunau ferocele pantere şi răgeau leii de munte, ce le tulburau somnul. De multe ori îi mulțumeau lui Dumnezeu că puteau să doarmă fără teamă în spatele puternicelor palisade foarte înalte, pentru ca aceste animale să nu o poată sări.

Bătrânul Sam Dixon, care avea o experiență bogată şi se obişnuise cu viața de la frontieră, alesese cu grijă amplasamentul coloniei şi o fortificase cât mai bine cu putință.

Satul era înconjurat de un luminiş mare. Pe ici şi colo se vedeau un număr mare de trunchiuri înnegrite şi carbonizate. Focul nu le consumase decât în parte, dar ele nu puteau servi de adăpost unui grup de asaltatori.

În centrul aşezării înconjurată de o palisadă, pe o uşoară ridicătură de pământ, se ridica nelipsitul *blockhaus*, o fortăreață primitivă, unde asediații trebuiau să se retragă pentru a opune o supremă rezistență, în cazul când nu s-ar fi putut apăra de-a lungul liniei de palisade împotriva mulțimii de asediatori inamici.

Această construcție spațioasă, lucrată cu grijă, era mereu ținută deschisă pentru colonisti, căci incursiunile devastatoare ale borfaşilor indieni erau frecvente şi se produceau întotdeauna pe neaşteptate.

Totuşi, de o vreme colonisti din stația Dixon se bucurau de o linişte relativă datorită sancțiunilor aspre pe care trupele Statelor Unite le aplicaseră unor triburi, ceea ce le mai potolise considerabil râvna. *Blochausul* era construit solid din lemn verde, cu un etaj deasupra şi nu se uitase nimic ce-l făcea cât mai rezistent cu putință. Groasele trunchiuri de copaci, bine cioplite şi temeinic îmbinate între ele erau o garanție a rezistenței împotriva focului şi gloanțelor, cel puțin atât cât era posibil.

Planul acestei construcții fusese calculat în aşa fel încât să nu lase nici un punct slab. Etajul superior înainta printr-o ieşind de mai multe picioare peste baza edificiului, astfel că era cu neputință duşmanilor să se refugieze lângă pereți fără a risca să fie atinşi de gloanțe de către asediați prin golurile practicate în plafon, ce permiteau lovirea temeliei de jos a bastionului.

Deasupra etajului superior, *blochausul* era înconjurat de un culoar îngust şi o santinelă urcată aici păzea zi şi noapte.

Această mică fortăreață era întotdeauna bine aprovizionată, şi Sam, în prevederea lui, pusese să se sape un puț într-un colț al edificiului, ca mica garnizoană să nu fie lipsită niciodată de apă,

acest lucru de primă necesitate.

Partea slabă nu era construcția *blochausului*, aşa cum a dat de înțeles bătrânul Sam, ci micul număr al apărătorilor, pe care l-a constatat şi Buffalo Bill.

Cu vreo sută de oameni s-ar fi putut rezista împotriva oricărei armate de indieni până la sosirea întăririlor. Această garnizoană ar fi putut face față apărând linia exterioară a palisadelor, fără a fi nevoită să bată în retragere şi să se refugieze în fort, care ar fi putut atunci să fie lăsat femeilor şi copiilor.

— Este zadarnic să se apere palisada a spus-o pe şleau regele frontierei. Dacă pieile roşii sunt ceva mai numeroşi, mâna noastră de oameni nu va putea să reziste multă vreme pe o întindere atât de lungă a îngrăditurii. Mi se pare că primul lucru de făcut este să ne refugiem în *blochaus* de îndată ce vom fi preveniți de apropierea duşmanilor.

— Cred că ai dreptate, a fost de acord bătrânul fermier. Într-adevăr, nu va fi nevoie dacă Paiute Phil vine singur cu banda sa. Însă mi-e teamă, îți repet, să nu aducă cu el întregul trib de paiuti, sub comanda fratelui său, şi în acest caz, va trebui să ne căutăm cât se poate de repede un refugiu în *blochaus*... Dar atunci va fi imprudent să lăsăm cabanele în picioare. Ele ar servi de adăpost pieilor roşii. Va trebui să le dăm foc de îndată ce aceştia vor apare la vedere. Va trebui să procedăm aşa şi cu palisadele exterioare. Însă aceasta va fi foarte greu, căci lemnul este destul de verde şi nu va arde prea repede.

— Vor consimți colonisti să li se ardă casele construite cu prețul atâtor greutăți? a întrebat cercetaşul.

— Când omul este nevoit să aleagă între locuință şi scalpul său, nu şovăie prea mult, a spus bătrânul pe un ton crâncen.

— Ai nişte ulei şi alte materiale inflamabile? Nu vom avea deloc timp să aprindem casele când se vor ivi indienii.

— Avem ceva cantități... de asemenea şi alte lucruri, pe care intenționez să le păstrez ca să le pregătesc o surpriză frumoasă diavolilor roşii.

— Ce anume?

Sam Dixon a şoptit câteva cuvinte la urechea regelui frontierei.

— Este în regulă dacă reuşeşte, a spus Buffalo Bill surâzând. Şi asta trebuie să reuşească. Ar fi o spaimă straşnică!

Cei doi oameni au luat imediat toate măsurile pentru ca toate să fie gata din vreme, dacă se va ivi nevoia de a fi distruse cabanele. S-au depus în interior maldăre de materiale combustibile saturate

cu ulei mineral. Aruncând un chibrit într-una din aceste grămezi, cabana ce le conținea ar fi căzut într-o clipă pradă flăcărilor.

Proprietarii n-au făcut nici o opoziție acestor pregătiri, de vreme ce îi recunoşteau necesitatea. Ştiau că acesta era unicul mijloc de salvare a vieții locuitorilor şi a micii colonisti. Într-un interval de câteva săptămâni şi-ar fi reconstruit locuințele, sau ar fi mers într-una din alte aşezări mai prospere. În timp ce dacă li s-ar fi luat scalpurile de către indieni, ei n-ar fi putut nici măcar să mişte un deget pentru a le recăpăta.

Această treabă era abia terminată, că s-a şi anunțat sosirea lui Wild Bill şi a lui Nick Wharton.

Cei doi cercetaşi ieşeau din pădurea ce mărginea aşezarea de partea opusă a râului, de peste luminişul pe care colonisti îl creaseră cu ajutorul focului şi care forma un teren descoperit larg de vreo jumătate de milă.

De cealaltă parte, peste râu, se întindea cât se vedea cu ochii imensa prerie.

Cei doi tovarăşi îşi grăbeau energic caii străbătând luminişul.

— Aduc veşti, a spus Buffalo Bill, care-i observa alături de Sam Dixon. Priveşte! S-au scăpat de carnea proaspătă pe care trebuiau să o prepare, ca să poată merge mai repede.

Oamenii din colonie îi priveau pe cei doi călăreți cu îngrijorare, şi au alergat să-şi caute carabinele, ca să fie gata de luptă, dacă cum era posibil, soseau indienii pe urmele cercetaşilor. Într-o clipă, caii lui Wild Bill şi Nick Wharton, acoperiți de sudoare, au străbătut prin poarta palisadei exterioare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Buffalo Bill.

— Indienii! a răspuns Nick Wharton, gata să-şi piardă respirația, ca şi bătrâna lui iapă Diana. Dracul să-i ia pe aceşti viermi roşii! Pădurea este plină... Într-adevăr, nu ştiu cum am putut să ne strecurăm. Şi-au vopsit scârboasele tărtăcuțe cu culori de război!

— Ce trib, Nick?

— Cea mai mare parte sunt paiuti, însă am observat şi sioxi şi pawnişi.

— Am văzut şi eu un războinic ce părea un ute! a declarat Wild Bill.

Buffalo Bill şi Sam Dixon au schimbat o privire semnificativă.

— Este chiar ceea ce ai presupus, a spus regele frontierei. Phil i-a convins pe paiuti să i se alăture lui şi bandei sale.

— În cât timp crezi că vor fi aici? l-a întrebat bătrânul pioner pe

Wild Bill.

— Curând… Pentru moment sunt încă în pădure. Am reuşit s-o străbatem fără să fim văzuți şi asta nu-i prea uşor, mai ales cu caii noştri. Nu vor întârzia să apară la câmp deschis, înaintea palisadei voastre.

— Ia comanda, Cody, l-a rugat bătrânul Sam. Te pricepi la asemenea afaceri mai bine decât oricare altul dintre noi.

— Nu, a răspuns regele frontierei. Te voi servi sub ordinele tale, Dixon. Eşti un om cu experiență. Ție îți revine comanda.

Însă Dixon nu voia să cedeze şi întrucât locuitorii coloniei îi împărtăşeau părerea, Buffalo Bill s-a văzut forțat să accepte comanda.

— Bine, a spus el în cele din urmă. Dixon, du-te să trimiți zece oameni ca să dea foc cabanelor şi pe alți doi să vegheze sus pe *blochaus*. Aceştia îşi vor pregăti găleți cu apă, ca să stingă scânteile ce ar putea să provoace aici un incendiu. Noi, cei care rămânem, vom sta de pază lângă palisada exterioară. Vom opri şi respinge, dacă este cu putință, primul atac al pieilor roşii, ca să lăsăm timp să ardă până la capăt cabanele. Când ele vor fi aproape gata consumate, vom părăsi palisada exterioară şi ne vom refugia în fortăreață. Cei doisprezece oameni se vor îndrepta repede la posturile ce le-au fost fixate. Ceilalți vor supraveghea cu străşnicie marginea pădurii.

Curând unul din cei care au fost destinați să pună foc cabanelor s-a reîntors în fugă spre Buffalo Bill.

— Spune-mi totuşi, şefule, a strigat el, nu vrei să dăm foc şi magazinului? Am observat că nu i-ai pus crăci uscate, nici ulei ca să i se dea foc.

— Să nu te atingi de prăvălie, a răspuns regele frontierei. Aceasta face parte din plan şi-l vom pune în aplicare aşa cum a fost el gândit.

Omul s-a reîntors la treaba sa, fără să facă vreo observație, atât de mare era încrederea în Buffalo Bill. Adevărul este că regele frontierei era din instinct un conducător de oameni şi nimeni nu se sustrăgea influenței sale aproape magnetice.

După câteva minute de aşteptare încordată, colonisti au văzut avangarda pieilor roşii grăbindu-se afară din pădure în galop, cu strigăte şi urlete de trezit morții.

Aproape imediat, din interiorul cabanelor destinate să dispară s-au înălțat limbi lungi de flăcări. Ele au devenit repede înfricoşător de puternice şi structura pereților şi a acoperişurilor s-a prăbuşit

sub dezmierdările lor devorante.

— Iată momentul! a strigat Buffalo Bill. Sunt în bătaia carabinelor noastre… Haide, băieți, serviți-le câteva prune uscate!

Din deschizăturile palisadei au țâșnit flăcările unor salve bine întreținute şi numeroşi indieni ce călăreau în frunte s-au rostogolit din şei.

Această primire caldă le-a oprit un pic elanul, însă curând o mulțime de alți piei roşii au ieşit din pădure şi au susținut şarja.

Se supuneau evident unu şef experimentat, căci se desfăşurau în trăgători pe o linie lungă ce învăluia incinta exterioară a palisadei, cu excepția părții ce atingea râul. Această dispersare pe o atât de mare întindere îngreuna tirul colonilor, micşorându-i eficacitatea.

— În cetățuie! a ordonat Buffalo Bill, fără nici o şovăială… Dacă încercăm să ne apărăm o vreme mai îndelungată la palisadă, ne vom expune la pierderi omeneşti şi nu vom avea vreme prea multă!… Nu putem să-i împiedicăm pe ticăloşi s-o forțeze.

Retragerea s-a făcut în ordine. Se trimiseseră deja în *blochaus* femeile şi copiii. Bărbații n-au întârziat să li se adauge, după ce i-au mai făcut încă pe pieile roşii să sufere pierderi destul de sensibile. Până atunci nici unul din apărătorii micii colonisti nu fusese rănit.

Indienii „zugrăviți”, potrivit expresiei lui Nick Wharton, cu cele mai frumoase culori de război slobozeau strigăte de bucurie văzându-i pe albi retrăgându-se de la palisadă. Ei au deschis o spărtură cu ajutorul tomahawkurilor şi a berbecilor pe care i-au improvizat din trunchiuri de copaci, cu atât mai uşor cu cât distanța îi punea la adăpost de loviturile ce s-ar fi tras din *blochaus*. Dar de îndată ce au pătruns în interior, surpriza ce-i aştepta nu a fost precis pe gustul lor.

CAP. III
O SURPRIZĂ

Văzându-i pe indienii ce se năpusteau prin breşă, Buffalo Bill a ordonat deschiderea focului.

Albii trimiteau o grindă de gloanțe în fiecare deschidere practicată în palisadă, ce pătrundeau cu şuierături sinistre în rândurile îngrămădite ale pieilor roşii.

Ținta vie era uşor de atins şi chiar un trăgător mediocru nu putea rata să doboare un om. Şi se aflau puțini trăgători mediocri în mica şi viteaza garnizoană.

Cel puțin douăzeci de piei roşii au căzut la această primă salvă. Alții au luat-o înainte şi au încercat să se pună la adăpost pe după cabanele pe care încă nu le terminase focul de distrus.

Apărătorii *blochaus*ului nu încetau să-şi îndrepte tirul spre spărtura din palisadă. Cei mai îndrăzneți şi mai norocoşi dintre indieni au putut să se adauge acelor dintre camarazii lor care scăpaseră de prima salvă.

Totuşi, magazinul se ridica încă intact în mijlocul incendiilor. Mulți indieni dându-şi seama că trebuiau să-şi schimbe imediat locul, au pornit-o la fugă ca să se adăpostească în clădirea izolată pe care o respecta incendiul.

— Lăsați-i să alerge! a strigat Buffalo Bill, a cărui voce puternică domina pocnetul armelor. Țineți mereu sub foc breşa.

Ordinul s-a respectat, cu toate că mulți dintre oameni se întrebau surprinşi de ce li se permitea duşmanilor să ajungă la un adăpost sigur, de unde puteau să tragă asupra crenelurilor de pe *blochaus*.

Ceilalți indieni care pătrundeau prin palisadă se grăbeau să-şi urmeze camarazii. În câteva clipe magazinul s-a umplut cu piei roşii, cântând şi urlându-şi victoria.

— Ei drăcie! Ce idee caraghioasă ai avut să nu aprinzi baraca aceea, Buffalo Bill! a spus bătrânul Nick arătându-le pumnul indienilor.

— Linişteşte-te, bătrâne prieten! Va râde bine cine va râde la urmă! a răspuns cu calm regele frontierei.

Traperul l-a privit cu surprindere.

— Aş vrea să fiu îmbrăţişat de un grizzly, a murmurat el în sfârşit, dacă nu păstrezi o farsă în mânecă acestor diavoli roşii.

N-a mai putut să audă răspunsul cercetaşului, căci în aceeaşi clipă o explozie înspăimântătoare a cutremurat pământul şi a zguduit solidele şi groasele ziduri ale *blochausului,* a cărui acoperiş a fost copleşit de scântei şi de fragmente de lemn aprins.

Magazinul în care încercaseră pieile roşii să se refugieze nu mai exista!... Era transformat, în adevăratul înţeles al cuvântului, în fărâme, cu tot cu indienii ce-l ocupau.

S-a înălţat un urlet de turbare şi de groază din mulţimea asaltatorilor din spatele palisadei, când au văzut îngrozitoarea nimicire a camarazilor lor.

— Iată sfârşitul rezervei tale de pulbere, Jack! a spus Buffalo Bill întorcându-se spre fiul lui Sam Dixon, căruia îi aparţinea magazinul.

— A fost bine folosit, a răspuns tânărul. Din fericire avem aici în *blochaus* toată muniţia de care ne putem folosi.

— Este în regulă atunci! a făcut regele frontierei. Dar va trebui să ne păzim de o explozie ca cea de acolo, de exemplu! Indienii nu se vor feri să ne trimită în această noapte săgeţi aprinse ca să încerce să dea foc fortăreţei.

— Tot ceea ce este expus la explozie este închis într-o ladă de fier, cu un capac solid, a răspuns Jack Dixon.

— Să ai grijă de această ladă şi să s-o ţii bine închisă cu cheia. Să-i distribui conţinutul oamenilor pe măsură ce au nevoie. Şi să nu laşi niciodată capacul deschis, ca să nu ni se întâmple ca pieilor roşii, să facă o micuţă călătorie în aer.

Tânărul a făgăduit, cum s-a gândit mai bine, să se conformeze acestor instrucţiuni.

Deocamdată cel puţin, pieile roşii s-au arătat intimidaţi. N-au mai încercat să străbată prin spărtură, însă s-au ţinut în spatele palisadei, unde erau la adăpost de gloanţe.

— Presupun, a spus Sam Dixon, că nu-şi vor reîncepe atacul înainte de a se înnopta. Însă în acest moment, ne vor înconjura ca un roi de viespi, este aproape sigur. Vor încerca să ne ia cu asalt, sperând să ne poată ţinti chiar şi pe întuneric. Luna nu va apare înainte de ora zece.

— Da, a spus Buffalo Bill, vom avea nevoie de braţe... Aşteptându-i, le vom da pieilor roşii câteva subiecte de meditaţie salvatoare. Dacă nu mă înşel, noi trebuie să fi ucis sau rănit şaizeci de războinici. Şi la noi câte pierderi sunt?

— Avem patru oameni răniți la creneluri. Unul dintre ei este grav.

— Cine-i acesta?

— Tom Peters. Îmi este multă teamă că nu-şi va reveni, bietul de el.

— Desigur, e destul de rău! Însă în comparație cu chelfăneala pe care au primit-o indienii, n-am suferit mult. Totuşi, ei sunt destul de numeroşi, încât aceste pierderi să nu-i afecteze tot atât ca pe noi. Trebuie să aibă aici încă peste cinci sute.

— Nu mă îndoiesc de asta! a exclamat bătrânul. S-ar fi spus că era o adevărată armată atunci când au ieşit din pădure îmbulzindu-se şi urlând ca nişte coioți. Paiutii au trimis o trupă considerabilă de războinici şi dacă ar vrea, ar mai putea s-o mai întărească.

— Poate că va fi de ajuns ca această luptă să-i calmeze... Îl vor lăsa pe Phil şi pe oamenii săi ca să se descurce singuri, şi-a dat cu părerea un tânăr colonist ce se găsea în apropierea celor doi oameni şi le asculta discuția.

— Greşeşti, băiete! a spus bătrânul Sam. Nu-i cunoşti pe indieni!... Dimpotrivă, vor vrea mai mult ca niciodată să ne jupoaie pielea capului şi vor fi gata să plătească scump această onoare.

— Este adevărat, a spus Buffalo Bill. De ce mă tem mai mult decât toate este incendiul. Săgețile aprinse de indieni sunt foarte primejdioase şi pot da foc la orice acoperiş.

— Din fericire, lemnul nostru este destul de verde, a reluat bătrânul Dixon. Toate scânteile ce au căzut deasupra, când a făcut explozie magazinul, s-au stins singure.

— Da, însă săgețile sunt mai de temut. Va trebui de supravegheat aceasta de foarte aproape.

CAP. IV
ATAC FURIOS

Pe timpul restului zilei s-a păzit cu grijă de pe *blochaus* şi de pe platforma exterioară a acestuia.

— Şi ce s-a întâmplat cu cei care locuiesc în fermele din împrejurimi? a întrebat Buffalo Bill pe bătrânul Sam Dixon.

— Ni s-au alăturat aşezării noastre înainte de sosirea ta, a răspuns bătrânul colonist. Noi am trimis mesageri ca să-i avertizeze, după evadarea lui Paiute Phil. Au intrat aici cu toate familiile, cu excepția totuşi a bătrânului Jackson şi a fiicei sale Jess, care au rămas la treizeci de mile de aici. Le-am dat de veste ca şi celorlalți, însă n-am auzit vorbindu-se de ei. Este probabil ca pieile roşii să-l fi ucis pe mesager, care n-a mai revenit. În acest caz paiutii vor trimite fără îndoială un detaşament ca să atace şi să prade ranchul lui Jackson. Chiar dacă n-au făcut-o, se poate ca bătrânul să fi auzit vorbindu-se de ostilități şi să fi încercat să ajungă la aşezare. Îmi este teamă chiar ca indienii să nu-i fi masacrat, pe el şi pe fiica sa, dacă ar fi încercat să se strecoare printre rândurile lor. Pot să spun sigur că sunt foarte neliniştit de soarta lor.

— Când ai trimis pe cineva ca să-i prevină? a întrebat Cody cu un aer îngrijorat.

— Acum trei zile, dimineața după evadarea lui Phil.

— Trebuie de crezut că într-adevăr omul n-a ajuns la destinație, a spus Buffalo Bill. Este probabil că bătrânul rancher să nu bănuiască nimic şi va fi atacat şi măcelărit prin surprindere împreună cu fiica lui. Ar trebuit totuşi ca vestea să ajungă la ei şi să fie aduşi aici la *blochaus*.

— Da, însă cum s-o facem?... Indienii sunt destul de vigilenți, încât nici un iepure nu va putea să treacă prin liniile lor fără ca ei să nu-l vadă.

— Eu nu sunt un iepure, asta pentru că am să încerc, a spus regele frontierei binedispus. Nu pot fi lăsați să piară fără a încerca să fie salvați.

— Însă eşti aici şeful nostru... Este nevoie de tine! Lasă-mă pe mine să merg sau pe altcineva dintre noi.

— Nu, nu, sunt hotărât să plec eu însumi... dar nu imediat. După cum cred, pieile roşii vor întreprinde în această noapte marele lor asalt. Dacă vom reuşi să-i respingem, va fi îndepărtată cea mai rea primejdie, cel puțin pentru oarecare timp. Ei vor fi atât de consternați de pierderile ce le vor suferi, încât se vor resemna să ne asedieze fortăreața, pentru a ne slăbi prin foame sau lipsa de muniții, ceea ce n-au putut obține prin forță. Aici se află o jumătate de duzină de oameni la fel de capabili ca şi mine ca să preia comanda operațiilor, îndeosebi în asemenea condiții... Voi rămâne cu voi până la sfârşitul luptei, oricare i-ar fi rezultatul. Dacă suntem învingători, mă voi strădui să străbat liniile indiene folosindu-mă de confuzie. Ce crezi despre acest plan?

— Este excelent. Însă aş dori să te conving să laşi pe altul să meargă în locul tău.

Regele frontierei a negat energic din cap, ca pentru a încheia discuția şi cei doi oameni au rămas pentru moment tăcuți, privind soarele ce se lăsa la orizont şi gândindu-se la îngrozitoarea dramă ce urma să se desfăşoare la căderea nopții. În ciuda emoției ce le strângea inimile, apărătorii *blochausului* aveau chipurile nepăsătoare. Femeile lor nu erau mai prejos în ce priveşte curajul şi hotărârea. De altfel, toate fuseseră crescute la şcoala aspră a vieții de frontieră şi avantajele acestei educații severe se arătau în acest moment. Departe de a se lăsa atrase în plânsete sau slăbiciune, ele susțineau curajul luptătorilor prin voie bună şi ştiau să-şi amuze şi să-şi liniştească copiii. Buffalo Bill le privea ca pe un ajutor prețios, moral şi material, căci ținea seama că în caz de nevoie, cea mai mare parte din aceste femei nu vor şovăi să apuce carabinele şi se vor servi de ele tot aşa de bine ca şi bărbații.

Pieile roşii îşi părăsiseră adăposturile de după palisadă şi se retrăseseră în pădure. În momentul când apunea soarele, santinelele de pe platformă au descoperit un indian, care risca să facă o recunoaştere de unul singur.

Informat, Buffalo Bill a dat ordin să se păstreze o linişte absolută şi să nu se permită nimănui să facă cea mai mică încercare fără autorizația sa.

— Ține ochii pe păgânul acela, Wild Bill, i-a spus prietenului său şi nu şovăi să-l dobori de îndată ce va fi la o bătaie de puşcă. În ce mă priveşte, am să fac un turneu de inspecție.

Wild Bill a promis energic să nu-l scape din vedere pe indianul său, dacă se va aventura prea aproape. Vicleanul paiute şi-a petrecut peste jumătate de oră cu recunoaşterea tuturor

amănuntelor fortificaţiei şi a terenului învecinat, ţinându-se prudent la distanţă de gloanţe. Însă, în sfârşit, n-a putut să vadă tot ce dorea observe şi s-a hotărât să se apropie puţin mai încoace. Îl încuraja liniştea păstrată de asediaţi. Wild Bill avea o armă perfecţionată cu repetiţie şi cu o bătaie excepţională, astfel că, de îndată ce indianul s-a târât câţiva metri mai înainte, a pus arma la umăr, a ochit cu grijă şi a tras. Paiutul s-a răsturnat slobozind un strigăt ascuţit. Dar s-a ridicat imediat pe picioare şi a încercat să ajungă şontâc-şontâc la marginea pădurii.

Wild Bill a tras din nou.

De această dată paiute a căzut pentru a nu se scula. Glonţul îi trecuse prin cap.

— Nu-i va mai spune şefului său ceea ce a văzut! a murmurat Wild Bill cu un aer sălbatic, înlocuind în carabină cele două cartuşe folosite.

Pământul s-a acoperit curând de umbre şi tristeţe. Se puteau totuşi distinge obiectele la lumina stelelor pe terenul despădurit din jurul palisadei. Însă mai departe era totul negru şi trebuia să se scurgă multe ore înainte de a răsări luna.

În interiorul fortăreţei ardea o singură lumină.

Femeile şi copiii erau adunaţi într-un grup strâns într-un colţ al *blochausului*, unde s-a crezut că erau mai bine adăpostiţi de gloanţele ce puteau să pătrundă prin ambrazuri.

Bărbaţii se ţineau în picioare la fiecare din aceste ambrazuri, drepţi şi hotărâţi ca nişte statui, tăcuţi, sălbatici, aşteptând cu nerăbdare începerea bătăliei.

O grămadă de timp asediaţii n-au pronunţat un cuvânt. Cu toate că liniştea era de nesuportat, nimeni nu părea dispus s-o întrerupă.

— Aş vrea chiar să-i aud pe aceşti blestemaţi de dihori că încep muzica, a murmurat în sfârşit unul din oameni. Acest calm este cu siguranţă enervant şi mai rău chiar decât moartea.

Această afirmaţie n-a adus nici un răspuns. Vocea izolată şi fără ecou a făcut liniştea şi melancolia mai impresionante ca niciodată.

Aşteptarea a luat curând sfârşit, de altminteri, lupta a început mai întâi cam domol şi confuz. S-ar fi putut crede că paiutii voiau să-şi tatoneze inamicii, să-şi dea seama de curajul şi agerimea, sau de slăbirea vigilenţei lor.

S-au folosit de toate şireteniile, de toate stratagemele tacticii lor sălbatice. Însă albii, sfătuiţi de Buffalo Bill, care cunoştea mai bine ca nimeni tactica indiană, le-au zădărnicit uşor şireteniile.

Mai întâi, un războinic paiut care pe la miezul nopții se apropiase târâş ca o năpârcă de *blochaus* a primit un glonț în cap drept preț al eforturilor sale. Mai mulți alții au fost uciși în timp ce se strecurau pe burtă prin breşa palisadei. Unul sau doi păreau totuşi să fi ajuns la cetățuie fără să fie descoperiți.

Aceşti războinici, ce se lăudau deja că-i păcăliseră pe fețele palide, au fost ciuruiți de gloanțe în momentul când se gândeau la reuşită. Pe scurt, vitejii cei mai experimentați şi mai îndemânatici nu puteau să înşele vigilența curajoasei şi micii garnizoane.

Spre ora zece a răsărit luna. Pieile roşii nu se îngrijorau să se expună în luminişul inundat de lumina albă a astrului nopții, după ce stătuseră ascunşi liniştiți timp de două ore în întunecata pădure.

În sfârşit, la miezul nopții cerul s-a acoperit de nori deşi şi luna a dispărut imediat. Singure, câteva rare stele străluceau prin intervalele din mijlocul goanei nebuneşti a norilor.

Somnul închisese pleoapele femeilor şi copiilor, în pofida primejdiei ce-i amenința. Şi câțiva bărbați începeau să moțăie.

Deodată ochii pătrunzători ai lui Buffalo Bill au distins un grup de indieni adunați la marginea pădurii, chiar în fața breşei. O clipă mai târziu, Nick Wharton, care făcea de santinelă într-un alt loc, a observat o masă întunecată de războinici, mai multe sute, după cum i se părea, care ieşeau pe stânga din pădure, aproape de malul apei ce înconjura din spate fortul.

Buffalo Bill a înțeles imediat planul atacului, pe cât de îndrăzneț pe atât de perfid, conceput de pieile roşii.

Potrivit tuturor aparențelor, duşmanii în număr mic, trebuiau să asalteze din față *blochausul*, în aşa fel încât să atragă atenția asediaților în partea aceea. Şi atunci, adevăratul asalt urma să fie încercat din flancul stâng, unde pieile roşii ar fi escaladat palisada, dacă nu puteau practica o breşă.

Regele frontierei a explicat apărătorilor ceea ce presupunea şi a recomandat fiecăruia dintre ei să fie gata pentru orice eveniment. Acei ce erau adormiți au fost brusc treziți.

La palida scânteiere a stelelor, asediații puteau observa siluetele întunecate ale indienilor, grupați la liziera pădurii, aşteptând evident un semnal pentru a porni la atac.

Şi acest semnal n-a întârziat.

Apărătorii fortului au auzit un sunet, care se asemăna cu scheunatul ascuțit al unei vulpi. Aproape imediat regele frontierei, care nu înceta să observe mişcările inamicului, a spus încet

tovarăşilor săi:

— Pregătiți-vă băieți! Iată-i că vin!

Într-adevăr, toți vedeau valurile conturate ale acestei mase de oameni, care înaintau în linişte, ținându-se în întuneric ca să treacă neobservați, până în momentul când aveau să se năpustească.

— Să nu tragă nimeni înainte ca pieile roşii să fie la două sute de metri de palisadă! a spus cu voce joasă Buffalo Bill, pe un ton sever. Voi da semnalul trăgând primul. Dacă unul din noi va trage prea curând, ei se vor împrăştia şi nu vom putea să le dăm lecția ce o merită. S-ar spune că ei ard de dorința de a o primi.

Într-adevăr, linia întunecată a indienilor se apropia mereu, ca şi cum ar fi crezut că nu erau observați şi s-au găsit la o bătaie de puşcă a celui mai slab dintre trăgătorii asediaților, înainte ca să răsune carabina regelui frontierei.

Bubuitul lui a fost urmat aproape imediat de detunăturile a două duzini de carabine, care şi-au lansat proiectilele ucigătoare în mijlocul mulțimii compacte de piei roşii, făcând un mare număr de victime. Aproape jumătate de indieni au sărit în aer şi au căzut fără suflare la sol. Ceilalți, uluiți de vigilența şi îndemânarea albilor, au avut o clipă de şovăială, apoi în debandadă şi dezordine, s-au reîntors cât au putut mai repede în pădure.

Atacul de front eşuase şi el cu totul. Însă Buffalo Bill ştia că nu se sfârşise şi se aştepta la un altul şi mai viguros.

CAP. V
PAIUTE PHIL ÎN ROL DE PARLAMENTAR

Activitatea cea mai mare domnea în acest moment în interiorul fortului. Femeile şi copiii se treziseră speriaţi de detunăturile carabinelor.

— Fiecare să-şi reîncarce puşca şi s-o ţină gata să respingă atacul asupra flancului stâng! a strigat Buffalo Bill.

— Fiţi gata! a spus Wild Bill, care-i pândea pe indieni printr-o ambrazură. Iată-i!

O întreagă haită de piei roşii, urlând strigăte de război, se grăbea spre cetăţuie cu o impetuozitate de nestăvilit, ce păreau gata să distrugă totul. Au fost primiţi de o nouă salvă, care i-a făcut să ezite.

Însă vocea pătrunzătoare a şefului lor a dominat vuietul bătăliei. Paiutii şi-au recăpătat curajul şi s-au aruncat asupra puternicilor palisade cu o temută înflăcărare sălbatică. Mai mulţi dintre ei au fost doborâţi în mers. Însă alţii şi-au continuat drumul şi au reuşit să ajungă repede la picioarele palisadei, unde au găsit adăpost de gloanţele asediaţilor.

Câte unii au luat-o cât au putut în fugă, ca să ajungă la spărtura deschisă din stânga pe timpul luptei precedente. Dimpotrivă, alţii s-au îndepărtat de ea cu grijă, căci aceasta servise de mormânt la un mare număr de războinici. Preferau să încerce escaladarea palisadei urcând pe umerii tovarăşilor lor. Însă de îndată ce le apărea capul deasupra gardului, erau doborâţi. Erau ţinte admirabile pentru ochiul exersat al colonistilor şi cercetaşilor.

Totuşi, indienii făceau să plouă o grindină de săgeţi asupra *blochausului*. Insuccesul îi scotea din sărite şi toate încercările lor dea a străbate prin număr mare palisada au fost zadarnice.

Câţiva rari, piei roşii, care reuşiseră să treacă nu puteau încerca nimic împotriva solidului *blochaus*. Au fost imediat ucişi cu focuri de puşcă de către asediaţi, în timp ce încercau nebuneşte să se adăpostească după mici bucăţi de lemn carbonizate, singurele rămăşiţe ale locuinţelor şi ale magazinului distrus.

În sfârşit, fără a încerca să înainteze mai mult, indienii s-au pus la adăpost în partea exterioară a palisadei şi de acolo au îndreptat un foc întreţinut şi constant împotriva zidurilor *blochausului*. Asediaţii, care consumaseră o mare parte din muniţii, nu trăgeau acum decât atunci când un indian se expunea direct tirului.

Din timp în timp câte un glonţ trecea prin ambrazuri sau se loveau de trunchiurile copacilor şi pătrundeau în clădire. Doi dintre colonisti primiseră în acest fel răni grave şi zăceau întinşi pe podea înconjuraţi de femeile, cărora ele li se dedicau cu grijă.

Buffalo Bill îşi îndeplinea cu zel funcţia de comandant. Mergea de la un post la altul îmboldind oamenii să rămână mereu la pândă şi să nu neglijeze să tragă asupra indianului al cărui cap se arăta deasupra palisadei.

Văzând că un alt colonist fusese rănit la braţ, i-a sfătuit pe oameni să-şi schimbe locul cât mai repede cu putinţă de îndată ce trăgeau un foc de puşcă.

Procedând astfel, le-a explicat el, vor deruta tactica inamicilor, care-şi vor îndrepta gloanţele spre ambrazurile de unde văzuseră mai înainte ţâşnind lumina carabinelor.

În sfârşit, focurile de armă s-au rărit treptat, ca să înceteze imediat, ca şi cum cele două părţi renunţaseră să se bată.

În timpul acestei acalmii, un războinic robust, înalt de statură, purtând un costum de şef indian, a părăsit cu îndrăzneală adăpostul palisadei şi s-a arătat la vedere ţinându-şi mâinile deasupra capului, cu palmele deschise şi întoarse în afară.

A rămas nemişcat în această poziţie câteva clipe, apoi şi-a agitat braţele ca să atragă atenţia apărătorilor fortului.

— Această piele roşie doreşte să ne vorbească, a spus Buffalo Bill făcând semn să nu se tragă într-un om care deja îşi lăsase carabina.

— Ce dracul aduce pielea lui roşie! a mormăit Nick Wharton. Ce vrea de la noi această maimuţă împănată?

— Ştiu bine ce am să-i dau, fără ca el să-mi ceară, dacă nu va pleca, a spus bătrânul Sam Dixon. O uncie de plumb în capul lui roşu.

— Nu vom pute trage asupra lui, a spus Buffalo Bill pe un ton hotărât, Este, aşa cum se afirmă, sub protecţia steagului de parlamentar. Să ascultăm mai întâi ce ne va spune. Apoi vom vedea.

— Mă mir că un paiut îndrăzneşte să fie mândru ca acesta, căci paiutii sunt vestiţi mai ales prin reputaţia lipsită de scrupule în ce

priveşte onoarea. Este destul de vestită perfidia lor…

— Mii de tunete! Însă îl recunosc! a exclamat Sam. Acesta-i Phil, în costum de şef, şi are dreptul să-l poarte, într-adevăr! El cel puțin, merită să fie doborât ca un câine ce este!

— Ascultă-l mai întâi, a repetat Buffalo Bill. Va fi timp de ajuns ca să-l sfătuim s-o ia la sănătoasa dacă vrea să scape de gloanțele noastre.

Şi regele frontierei i-a strigat metisului cu o voce puternică:

— Ei, Paiute Phil, ce vrei să ne spui? Apropie-te fără teamă şi vorbeşte. Nu vom trage asupra ta înainte de a te preveni loial. Însă atunci trebuie să ții seama de avertisment şi să alergi cu toată iuțeala picioarelor.

Având o deplină încredere în această asigurare, metisul s-a cățărat peste palisadă, şi după aceea s-a ridicat, şi a adresat celor din *blochaus* un discurs într-o engleză nu prea rău stâlcit şi pronunțat mai degrabă plăcut.

A început prin a le spune ce războinic temut era şi câtă putere armată se afla sub ordinele sale, în pădurea care înconjura fortul, fără a ține seama de vitejii ce erau cu el dincolo de palisadă.

Colonisti, a adăugat el, se amăgesc zadarnic cu speranțe când încearcă să-i țină piept. Era inutil şi chiar ridicol să se gândească să reziste în fața trupei sale de războinici viteji, căci de îndată ce se vor uni, se vor arunca cu toți împreună la asaltul fortăreței şi toate fețele albe ce se vor găsi aici vor fi nimicite sau făcute prizoniere.

El îi sfătuia deci să se predea imediat, făgăduindu-le că vor fi bine tratați şi puşi în libertate de îndată ce paiutii vor încheia un nou tratat cu guvernul, ce le va asigura noi privilegii. Ei aveau nevoie de albi ca ostatici. Însă dacă fețele albe continuă să sfideze forțele reunite ale paiutilor şi ale bandei al cărei şef era, *blochaus*ul va fi luat cu asalt, şi bărbații, femeile şi copiii vor fi masacrați fără milă cu lovituri de cuțit şi tomahawkuri de războinicii învingători.

Buffalo Bill, nu fără îngrijorare, a ascultat acest lung ultimatum, exprimat într-un limbaj metaforic şi înflorit cu expresii indiene.

— Ce vrea de la mine acest tont? Care-i sunt gândurile ascunse? El a trăit destul printre albi şi soldații americani ca să ştie că nu vom consimți niciodată să ne predăm şi cu atât mai puțin să ne încredem în îndurarea şi sinceritatea pieilor roşii… Ce se poate deci unelti? Nu s-a expus unei asemenea primejdii din proprie plăcere ca să ne facă un discurs într-o engleză mai mult sau mai puțin corectă.

Ochiul de vultur al lui Buffalo Bill scotocea întunericul din jurul şefului.

— Ah! a murmurat el deodată. Ştiu ce!... Ei bine! Dă-i drumul mai departe, naivule. Şiretenia ta ingenioasă se va întoarce poate în avantajul nostru mai mult decât ţie... Şi dacă oamenii noştri ştiu numai să tragă repede şi bine, vei putea să meditezi cu satisfacţie la proverbul francez pe care-l repeta adesea tatăl meu: *Este prins acela care credea că prinde.*

În sfârşit, metisul şi-a terminat discursul şi a rămas aşezat pe coama palisadei, aşteptând răspunsul.

Bătrânul Nick Wharton clocotea de mânie ascultând stilul confuz al lui Paiute Phil. Nu era ţinut în frâu decât de stima afectuoasă pentru Cody şi acesta îşi dădea bine seama. El s-a întors surâzând spre bătrânul traper.

— Răspunde-i, dragă Nick, i-a spus el. Mă gândesc că vei şti să găseşti epitetele şi cuvintele pe care le merită.

Bătrânul Wharton n-a cerut mai mult. El s-a aşezat lângă o ambrazură mai largă decât celelalte şi a strigat din toate puterile:

— Mincinosule, ucigaş fățarnic, câine slugarnic al preriei! Vii aici să ne spui braşoave cu limba ta despicată? Cară-te cât mai repede dacă ţii la pielea ta murdară, căci eşti în bătaia carabinei mele... şi sileşte-te să-ți închizi groaznicul bot de mamut, de teamă să nu-ți fac o gaură prin care vom putea să admirăm stelele!...

Metisul nu l-a lăsat să repede a doua oară. Asprele intonații ale bătrânului traper l-au făcut să înțeleagă că avea de-a face cu nişte oameni care nu ştiau de glumă.

Sub impulsul mâniei, chipul întunecat i-a luat o expresie înspăimântătoare. A slobozit un urlet sălbatic şi s-a lăsat iute să alunece dincolo de palisada ce-l apăra de lovituri de carabină.

Acolo, el a dat ordin mulțimii de indieni ce se țineau ascunşi şi din piepturile lor s-a înălțat un răcnet îngrozitor, care a sfâşiat văzduhul nocturn.

CAP. VI
O NOUĂ NEREUŞITĂ

— Din ce motiv a provocat el o discuţie şi asemenea tratative? a întrebat bătrânul Sam Dixon apropiindu-se de Buffalo Bill. Presupun că nu s-a gândit că noi nu ne vom preda?

— Aşteaptă un pic şi vei înţelege cu uşurinţă motivul lui, a răspuns regele frontierei. Sau mă înşel mult, sau se vor petrece aici câteva lucruri înfricoşătoare. Avertizează-i pe oameni să fie gata mai mult ca niciodată.

Dixon s-a grăbit să transmită recomandarea cercetaşului. Toţi colonisti încercau cu nelinişte să străpungă întunericul, ca să observe, şi asta se putea, mişcările pieilor roşii.

Aşa cum prevăzuse Buffalo Bill, evenimentul nu s-a lăsat mult timp aşteptat.

În timp ce Paiute Phil îi amuza pe asediaţi cu vorbele lui înflorite, un anumit număr de războinici se ocupa să pună crăci, buşteni şi mărăcini lângă coasta exterioară a palisadei. De îndată ce şeful a coborât de pe tribuna sa improvizată, paiutii au dat foc la buşteni scoţând strigătele de război şi urletele sălbatice, de care am pomenit. Socoteau să incendieze îngrădirea şi profitând de fum, să se arunce fără risc prea mare la asaltul *blochausului*.

Câte unii din apărători au fost îngroziţi când au înţeles tactica pieilor roşii. Însă Buffalo Bill s-a grăbit să-i liniştească.

— Lăsaţi-i să facă, le-a spus el câtorva *colonisti* viteji, care vorbeau de o încercare de ieşire pentru respingerea indienilor şi stingerea incendiului, înainte ca el să se aprindă bine. Ceea ce fac acolo nu este rău şi mă miră că Paiute Phil n-a judecat asta. Dacă-i respingem de această dată, şi noi o vom face cu siguranţă, prieteni, îşi vor distruge cu propria lor mână adăpostul şi nu vor putea să-şi reînnoiască atacul, dacă n-au primit deja destulă chelfăneală şi vor acum s-o aibă pe teren descoperit, fără alt refugiu decât cel din pădure.

— Mii de trăsnete! a exclamat Sam Dixon, care sfătuise primul să se execute o ieşire. Este adevărat, totuşi!... Haide, băieţi, de îndată ce palisada se va prăbuşi, trageţi repede şi bine şi le vom veni repede de hac!

Focul ardea un pic mai departe, căci paiutii cu tăişul tomahawkurilor au avut grijă să despice în bucăţi subţiri câţiva bulumaci din palisadă şi aceste bucăţi, care se aprindeau imediat, întindeau focul spre crăcile mai groase aduse de la marginea pădurii.

Curând, trunchiurile copacilor din care era format gardul au căzut pradă incendiului.

Colonisti stăteau neclintiţi la posturile lor. La fiecare ambrazură strălucea ţeava unei carabine. Ei înţelegeau nevoia de a trage repede şi bine pentru a respinge furiosul atac care se pregătea.

În sfârşit, a sosit momentul aşteptat. Vreo treizeci de metri s-au prăbuşit. Paiutii au sărit pe deasupra dărâmăturii, în ciuda flăcărilor şi a fumului. Palisada aprinsă arunca o lumină puternică pe terenul învecinat. Din fericire se ridicase o briză uşoară, care a mânat fumul departe de *blochaus*, chiar în momentul în care albii, au putut să tragă, creându-li-se astfel condiţii excepţionale de a ochi pe adversari.

Urlând şi vociferând ca nişte demoni, indienii se grăbeau spre poarta *blochaus*ului şi au început s-o forţeze cu ajutorul securilor şi a tomahawkurilor.

Însă focul asediaţilor era bine îndreptat, ceea ce de altfel era uşor, din cauza distanţei reduse ce-i separa de asaltatori, asupra cărora, cum am explicat, trăgeau de sus prin ambrazurile practicate în tavan. Urletele sălbatice ale răniţilor mărturiseau eficacitatea tirului şi îi făcea pe asediaţi să creadă că produceau ravagii serioase în rândurile lor.

Paiutilor şi aliaţilor lor nu le lipsea bravura, îndeosebi când erau furioşi. Dar în acel moment ieşirea lor din minţi atinsese culmea, ţinând seama de enormele pierderi ce le sufereau. Îşi continuau totuşi atacul cu energia disperării.

Cu toate acestea, eforturile lor au fost inutile. Cu greu o secure pătrundea în greaua poartă de stejar masiv a cetăţuii, încât războinicii ce o loveau cădeau morţi pe loc.

Din partea lor, colonisti erau însufleţiţi de o hotărâre de neînfrânt. Ei nu se gândeau decât să învingă sau să moară. Aveau avantajul poziţiei care compensa inferioritatea numărului. Căci îi vedeau limpede pe indieni, care însă nu puteau să-i observe.

Pe scurt, au reuşit după o luptă crâncenă, să respingă dincolo de îngrăditură forţele asaltatoare, care s-au retras la adăpost în pădure.

Această luptă destul de înverşunată s-a terminat brusc. Nu era

încă miezul nopții când paiutii au dispărut sub copaci.

Mica garnizoană a văzut palisada arzând puțin câte puțin şi prăbuşindu-se bucată cu bucată pe sol. Curând n-a mai rămas nimic din palisada protectoare.

Pentru indieni nu mai exista alt adăpost decât câțiva buşteni carbonizați şi cenuşa îngrămădită a incendiilor din timpul zilei şi a nopții.

Când vitejii apărători ai fortului au contemplat acest spectacol timp de vreo oră, şi incendiile ce se stingeau la rândul lor, Buffalo Bill s-a întors spre tovarăşii săi şi le-a spus că venise timpul pentru el să ducă mesajul bătrânului rancher Jackson.

— În această noapte indienii îşi vor slăbi atenția, a spus el. Cel puțin aşa îmi imaginez. Noi am izbutit să producem câtăva dezordine în obiceiurile lor. Îmi pare rău că nu avem oameni de ajuns ca să-i urmărim şi să-i atacăm. Însă nu-i nevoie să ne gândim la asta. Nu vom putea să ne asumăm un asemenea risc căci avem îndatoriri sufleteşti. E vorba de a apăra şi a proteja femeile şi copiii... Merg de îndată ce luna se va ascunde şi voi încerca să străbat pe jos linia pieilor roşii şi să-mi fac rost de unul din caii lor. Mi-am propus să ajung la ranch de îndată ce se face ziua. Aşteptați-ne mâine noapte şi fiți gata să ne veniți în ajutor imediat ce apar, căci este mai mult decât probabil că indienii vor fi pe urmele noastre.

Dixon, care a primit comanda micului fort din mâinile lui Buffalo Bill, a promis să se conformeze instrucțiunilor şi să manifeste o mare vigilență.

— Nu cred, a spus el, că aceşti câini de paiuti ne vor ataca înainte de a te întoarce. Ei n-au mai mult de patruzeci şi opt de ore ca să mediteze la lecția aspră pe care au primit-o. Este probabil că vor trimite să ceară întăriri în satul lor înainte de a reînnoi atacul. Mă gândesc de asemenea că trebuie să-i conducă Phil. Desigur că acum după ce au început acțiunea, nu o vor abandona uşor.

— Pe asta poți conta! i-a spus Buffalo Bill, care a strâns mâna prietenilor săi, pentru a le spune pe curând. Noi vom fi obligați să apărăm *blochausul* până când ni se vor trimite soldați în ajutor.

Regele frontierei a părăsit fortăreața şi s-a târât pe coate şi genunchi, evitând cu precauție să fie văzut de vreun cercetaş indian.

— Vai! Merge la moarte, a spus unul din colonisti care-i observau toate mişcările. Judecând bine, nu poate spera să treacă peste liniile unei asemenea hoarde de piei roşii.

— Nu crede asta, amice, a spus Wild Bill. Cody a făcut nişte lucruri mult mai minunate decât acesta, şi în ce priveşte pieile roşii, el are o baftă extraordinară. Sunt gata să pariez pe ultimul meu dolar că va trece liber şi sănătos. Însă, de exemplu, să aducă mâine noaptea cu el alte persoane, asta-i altceva... Chiar pentru Buffalo Bill, întreprinderea este a dracului de dificilă.

Mica garnizoană a stat de pază pe timpul întregii nopți, însă indienii se țineau ascunşi. De îndată ce s-a făcut ziua, n-a apărut la vedere nici o piele roşie. Apărătorii *blochausului* nu credeau o singură clipă că duşmanii părăsiseră luptă ca să se reîntoarcă în satele lor. Ştiau destul de bine că-i pândeau ochi scrutători şi pătrunzători printre copaci, din cealaltă parte a luminişului.

CAP. VII
PRIZONIERUL LUI PAIUTE PHIL

În timp ce Buffalo Bill se furişa încet spre pădure, unde se refugiaseră indienii ca să scape de gloanţele albilor, şefii şi principalii războinici ai tribului ţineau un consiliu de război, unde trebuiau să se hotărască următoarele mişcări.

Cu toate că regele frontierei nu cunoştea acest lucru, evenimentul i-a permis să poată străbate liniile duşmane cu o uşurinţă relativă. Cei mai de temut, mai agili şi mai duri războinici îşi aveau toate gândurile absorbite de consiliu.

De altminteri nu le venea în minte ideea că inamicii lor vor încerca să le străbată liniile, căci cunoşteau slăbiciunea numerică a garnizoanei *blochausului*.

Cum era de aşteptat, conducerea lui Paiute Phil a fost obiectul criticilor şi amărăciunilor.

Fratele său vitreg, Săgeata Roşie, mare şef al populaţiei paiute, s-a ridicat primul ca să-i adreseze reproşuri.

— Câine Târâtor, dând metisului supranumele său indian, pe care americanii îl traduc prin Leaping Dog, tu i-ai vorbit tribului meu pe o limbă despicată. Un număr mare din cei mai viteji războinici au trebuit să moară din cauza cuvintelor tale perfide. Ne-ai spus că *blochausul* nu este apărat decât de un pumn de oameni, că ne va fi uşor să-l luăm cu asalt... Ne-ai promis o pradă considerabilă şi multe femei albe care să le ducem cu noi în *wigwamuri* ca să le facem *squawuri* ale noastre. Câine târâtor, tu ne-ai înşelat! Războinicii mei au căzut sub loviturile albilor. Nu avem scalpuri la centuri. Cum vom putea să ne reîntoarcem în satele noastre? *Squawurile* îşi vor plânge bravii lor morţi şi vor râde de noi că ne reîntoarcem vii cu mâinile goale. Ele ne văr spune femei cu fuste... Ce poate să spună Câinele Târâtor?

Acest discurs a fost primit cu mormăieli de aprobare. Paiutii erau cu totul descurajaţi şi profund umiliţi de repetatele lor insuccese.

Războinicii ce au urmat exprimându-şi părerea, n-au făcut decât să repete în esenţă ceea ce spusese Săgeată Roşie. Însă cea mai mare parte s-au exprimat în termeni mult mai energici şi mai

duri.

Paiute Phil îşi păstra întreg sângele rece în mijlocul acestor revărsări de ocări. N-a pronunţat nici un cuvânt pentru a se apăra. În sfârşit, după ce s-a lăsat liniştea şi nu s-a ridicat nici un războinic ca să vorbească, el a întrebat cu răceală:

— Fraţii mei au spus totul?

Din rândul războinicilor s-a ridicat un bombănit de mânie. Calmul lui Phil era strigător la cer. Şi dacă în acest moment n-ar fi fost adunaţi în jurul focului de consiliu, o treabă mereu sfântă pentru indieni, fără îndoială că i-ar fi trimis un tomahawk în cap. Crima de care era acuzat era foarte gravă. El condusese la o moarte fără glorie un mare număr de războinici viteji ai tribului.

Metisul şi-a plimbat asupra lor o privire disprețuitoare.

— Ascultaţi, fraţii mei, le-a spus el când s-a restabilit liniştea. Câinele Târâtor poate să vă numească fraţii săi. Nu este şi el un paiute de rasă aproape curată?... Urma de sânge al omului alb pe care o poartă în vine el o urăşte îi este ruşine de ea! N-a dat el dovadă în mai multe împrejurări că are inimă de om roşu, căruia puţina cantitate de sânge alb al rasei blestemate îi provoacă ruşine şi groază? Cine poate spune că, Câinele Târâtor n-a dat întotdeauna dovezi ale urii sale împotriva feţelor palide?

De această dată războinicii aşezaţi în jurul focului au murmurat cu aprobare. Ştiau că Paiute Phil spunea adevărul. Ei îşi aminteau de multe ocazii când tratase feţele palide cu o cruzime rafinată care ar fi îngheţat de spaimă şi ar fi umplut de dezgust inima unui om alb, însă care nu se bucura la sălbaticii indieni decât de respect şi admiraţie pentru metis.

Phil a observat impresia produsă şi şi-a urmat mai departe avantajul.

— Săgeată Roşie spune că paiutii se vor reîntoarce în satele lor ruşinaţi, a continuat el. Asta-i adevărat... Dar la asta Câinele Târâtor răspunde: De ce să ne reîntoarcem acolo acum?... Când un vânător bun scapă un urs sau un bizon, îşi pierde curajul şi se înapoiază la *wigwamul* său cu mâinile goale? Nu! El o ia pe urma animalului cu răbdare şi hotărâre. Mai devreme ori mai târziu el va ajunge animalul şi îi va străpunge inima cu o săgeată ce străbate aerul fluierând. În aşa fel trebuie să acţioneze paiutii. Inimile lor sunt inimi de laşi sau inimi de războinici? Ei sunt copii care plâng şi fug la prima pălmuţă, sau nişte viteji care rămân în faţa inamicilor lor până ce-i distrug?

— Sunt războinici! au strigat paiutii, pe care discursul înfocat al

metisului i-au umplut de entuziasm. Ei vor continua să lupte până ce fețele albe vor fi înfrânte!

— Într-adevăr, acum Câinele Târâtor ştie că se găseşte în mijlocul fraților săi paiuti, a spus vicleanul orator. Se temuse o clipă că va rătăci pe câmpia fricoşilor luați în râs. Ascultați! *Blochausul* este puternic şi albii se apără bine. Carabinele lor vorbesc clar şi drept. Nu este avantajos să fie atacați direct. Ştim că asta ne va costa. Dar se află un alt mijloc. Îi vom împresura pe blestemații de albi, încât nimeni să nu poată pătrunde în fort sau să iasă din el. Îi vom hărțui noaptea şi ziua ca să-şi risipească fără rost muniția. Curând nu vor mai avea nici alimente nici cartuşe. Atunci vor fi la dispoziția noastră. Vom asalta *blochausul*, vom forța poarta, pe care n-am reuşit să o forțăm în noaptea aceea, vom lua scalpurile bărbaților şi vom duce cu noi femeile în satele paiutilor.

Acest plan de campanie le-a plăcut pieilor roşii, care şi-au întărit aprobarea prin mârâituri prelungite. Însă Săgeată Roşie, care era un şef chibzuit şi prudent, a descoperit imediat punctul slab.

— Câinele Târâtor, a zis el, a rostit cuvinte frumoase. Ele au liniştit inima Săgeții Roşii. Însă mi se pare că, Câinele Târâtor nu s-a gândit la un lucru foarte important. Soldații marelui tată alb ce vor face în situația aceasta. Nu este mai mult decât probabil, chiar sigur, că fețele palide, înainte de a se închide în *blochaus*, au trimis un mesager rapid la fortul militar ca să ceară să le vină soldații în ajutor? Noi nu l-am găsit pe acest mesager, cu toate că l-am pândit fără odihnă. Dacă vor veni soldații, paiutii vor fi risipiți ca praful de vânt. Nu este de temut ca ei să intervină înainte ca noi să fi cucerit *blochausul?* Va trebui să aşteptăm şi să înfruntăm în felul acesta o moarte sigură?

Phil a avut un surâs răutăcios.

— Fratele meu Săgeata Roşie este un şef înțelept şi prudent, a spus el. Este adevărat că paiutii n-au făcut prizonier pe mesagerul trimis la tabăra soldaților albi, cu toate că ei l-au aşteptat şi pândit multă vreme, însă ceea ce n-au putut face ei, au reuşit războinicii Câinelui Târâtor.

La această veste, cei mai mulți dintre vitejii ghemuiți în jurul focului au scos un adevărat urlet de uimire. Această captură nu le fusese semnalată. Phil păstrase această carte de atu ascunsă în mânecă, pentru a o juca într-un moment critic ca acesta.

— Hei, Mustanger Ramon! a strigat el întorcându-şi capul spre

un hățiș des, la vreo treizeci de metri de focul consiliului. Adu aici prizonierul.

La câteva clipe după asta, un metis cu înfățișare de ticălos a ieşit cu paşi mari din desiş. Era urmat de alți doi indivizi de aceeaşi specie care duceau între ei un tânăr locuitor de la frontieră, ale cărui mâini erau legate cu o curea din piele netăbăcită. Picioarele îi erau însă libere.

Acest tânăr era primul mesager trimis de Sam Dixon pentru a cere ajutor de la fort. Oamenii lui Phil îl prinseseră într-o ambuscadă. Izbit la cap, zăpăcit de lovituri, el a fost făcut prizonier după o lungă şi vitejească rezistență.

Era aproape un copil şi totuşi pe obrajii săi roşii încă ieşea la iveală tinerețea sub dogoarea soarelui. Pielea chipului îi era fină şi plăcută, în ciuda vieții aspre duse în aer liber la munca câmpului. Buzele palide îi erau încrețite de un surâs uşor.

— Iată mesagerul! a strigat metisul spre războinicii uluiți. Acum paiutilor le este frică de soldați?

Printre consfătuitori a trecut un murmur măgulitor.

Mizerabilul l-a apucat pe copil de braț şi l-a aruncat brutal la pământ.

— Vedeți! a continuat el, lovind cu piciorul în coasta nefericitului. Câinele Târâtor vă va arăta cât le iubeşte pe fețele palide. Imediat în fața voastră va smulge cu mâna sa ochii din capul prizonierului.

Vorbind, el şi-a tras de la centură bowie-knife şi s-a aplecat spre tânărul colonist, întins în mijlocul unui cerc de războinici sălbatici.

Pe fața lui Paiute Phil a apărut un surâs crud. Şi-a privit victima neputincioasă. Aceasta nu şi-a întors ochii, ochii săi copilăreşti care aveau să-şi piardă pentru totdeauna lumina soarelui... Phil părea să se complacă cu groaznica sa crimă, bucurându-se dinainte de suferințele captivului... Însă înainte de a fi avut timp să să-şi îndeplinească diabolicul scop, dintr-un tufiş învecinat a răsunat un bubuit sec de revolver. Metisul şi-a dus mâna la cap cu un gest înnebunitor, s-a întors pe loc şi a căzut pe pământ ca o masă nemişcată.

CAP. VIII
O INTERVENŢIE EROICĂ

Indienii au fost surprinşi de apariţia bruscă a prizonierului. Însă au fost loviţi de o profundă uimire de focul de armă ce-l doborâse pe metis, a cărui rană de altminteri nu era mortală.

În timp ce se uitau cu gura căscată la corpul întins, Buffalo Bill s-a repezit în mijlocul lor ca un vârtej, ţinându-şi în mână revolverul şi în cealaltă bowie-kniful. Pieile roşii s-au dat înapoi din faţa lui ca din faţa unei fantome.

Nu le lipsea curajul, totuşi. Însă apariţia bruscă a acestui duşman îndrăzneţ în apropierea focului consiliului li se părea că ţine de un miracol şi i-a încercat o teamă superstiţioasă. De altminteri nu aveau ca arme decât cuţitele şi tomahawkurile, arareori lipsite de la centurile lor.

Pan! Pan! Pan!

Regele frontierei a tras de trei ori în dreapta şi stânga şi fiecare lovitură a doborât un războinic piele roşie. Atunci, profitând de confuzia ce o provocase în consiliul indienilor, el a tăiat rapid cu lama ascuţită a cuţitului său curelele ce legau mâinile tânărului captiv, pe care l-a ajutat să se ridice în picioare.

— Repede! i-a spus el cu voce joasă. Urmează-mă!

Era şi timpul. Indienii şi-au revenit din panica de moment şi s-au ridicat agitându-şi tomahawkurile, însă n-au putut să pună mâna pe sprintenul şi cutezătorul adversar, căci acesta dispăruse în tufişuri urmat de prizonierul pe care-l eliberase atât de la timp.

Pieile roşii au pornit în urmărire cu urlete de mânie, conducându-se după zgomotul pe care fugarii îl făceau croindu-şi drum printre tufişuri. În acel moment luna era ascunsă în spatele unor nori groşi şi pădurea era mai întunecată decât fundul unui cuptor. În această situaţie, un avans de douăzeci de metri însemna aproape salvarea.

Buffalo Bill şi-a urmat goana timp de jumătate de milă. Apoi s-a oprit şi l-a tras pe tânăr, făcându-l să cadă lângă el. Au rămas aşa întinşi vreo jumătate de oră fără să vorbească, abia încercând să respire, căci indienii se auzeau răscolind pădurea în toate părţile din jurul lor.

În sfârşit zgomotul a încetat. Pieile roşii renunțaseră la urmărire, pe care o socoteau zadarnică. Buffalo Bill şi însoțitorul său s-au ridicat în picioare.

Tânărul a început o frază de mulțumire la adresa salvatorului său, însă Cody i-a pus mâna la gură.

— Linişte! i-a spus el scurt.

Celălalt, obişnuit cu moravurile de la frontieră, n-a suflat un cuvânt, înainte de a fi pus un număr convenabil de mile între ei şi duşmanii lor.

Le-au trebuit peste două ore ca să iasă din pădure şi când au ajuns la marginea acesteia, aproape de câmpia ce se deschidea în fața lor, era ora de întuneric ce preceda răsăritul.

Aşa cum presupunea regele frontierei, pe acolo indienii îşi păşteau poneii priponiți. El a văzut mai mulți țăruşi la vreo două sute de metri de locul unde ieşise din pădure cu tânărul şi şi-a pus un deget la buze ca să-i recomande acestuia o tăcere absolută. Apoi furişându-se cu îndemânare şi uşurință ca un şarpe prin ierburile înalte, s-a îndreptat spre locul unde erau adunate animalele. Tânărul mesager l-a urmat mirându-se de cutezanța acestui om, salvatorul său, care trebuia să ştie ca şi el că pieile roşii îşi păzeau întotdeauna foarte bine caii.

Cody şi-a reîncărcat revolverul de care se servise cu atâta folos în preajma focului consiliului. El a luat un altul de la centură şi l-a întins tânărului, căruia i-a şoptit:

— Nu şovăi, dacă este nevoie, să ucizi paznicii. Ne trebuie cu orice preț doi din aceşti ponei!

— Am să-l iau! a murmurat mesagerul pe un ton hotărât.

Au ajuns la patru paşi aproape de ponei şi au văzut în cealaltă parte acestora trei santinele indieni ce făceau de pază.

— Este momentul! a spus regele frontierei.

A sărit în picioare şi s-a repezit înainte trăgând asupra primei piele roşie, care s-a rostogolit grămadă. În mai puțin de o secundă, tânărul mesager a fost în spatele lui şi a străpuns capul celui de-al doilea, în timp ce al treilea, mai îndepărtat, s-a întors cu tomahawkul în mână ca să vadă ce se petrece. Alarmați de împuşcături, o jumătate de duzină de indieni au alergat în ajutorul camarazilor lor.

Însă era prea târziu. Buffalo Bill s-a grăbit să taie piedicile a doi ponei. El şi însoțitorul său s-au aruncat pe spatele animalelor. Indienii n-au ajuns decât să-i vadă pe cei doi călăreți îndepărtându-se în galop.

S-au tras după ei câteva focuri de puşcă, care nu i-au atins. Dispăruseră deja în întuneric.

Pieile roşii s-au urcat repede pe cai ca să-i urmărească. Aveau o sarcină grea. Noaptea era atât de deasă, încât nu puteau să vadă direcția luată de fugari. Ropotul înfundat al copitelor nepotcovite ale poneilor s-au stins curând în depărtare.

Atunci pieile roşii au încetat urmărirea care-i îndepărtase prea mult de caii ce-i aveau de pază.

CAP. IX
LA RANCHUL LUI JACKSON

Fugarii au făcut vreo douăsprezece mile înainte ca Buffalo Bill să încetinească mersul. Au apărut zorii. În picioare pe o mică ridicătură din câmpie, cercetaşul a observat cu privirea lui pătrunzătoare toate locurile de la orizont, dar n-a văzut nici un indian.

Datorită întunericului, aceştia au putut să scape de urmărirea pieilor roşii. Însă întrucât era foarte posibil ca aceştia, odată cu venirea zilei, să se hotărască să le ia urma ca să-i prindă, trebuiau să ajungă cât mai repede la ranchul lui Jackson şi să se reîntoarcă, făcând un lung înconjor, la *blochausul* din Stația Dixon.

În cazul când pieile roşii aveau să le descopere urma până la ranch, n-ar fi putut înțelege de ce fugarii reveneau pe urma paşilor lor.

— Aşadar, a spus cercetaşul întorcându-se spre tânărul însoțitor, n-ai reuşit să ajungi fort şi să le dai acolo de ştire.

— Ştii deci care-i scopul misiunii mele? a exclamat celălalt foarte surprins.

— Da... vin de la aşezare şi m-am furişat printre liniile indiene, când m-am pomenit din întâmplare la locul unde războinicii îşi țineau consiliul, chiar în momentul care ticălosul de Paiute Phil urma să te tortureze.

— Îți voi fi pentru totdeauna recunoscător. M-ai salvat dintr-un destin mai rău decât moartea! a spus tânărul, care a profitat de împrejurare ca să se prezinte regelui frontierei sub numele de Bob Torrington.

Cody a tăiat scurt această manifestare sentimentală de recunoştință şi i-a povestit ceea ce se petrecuse la fort de la plecarea sa. Apoi l-a informat asupra misiunii cu care se însărcinase.

— Trebuie să ne grăbim, a adăugat el. Pieile roşii nu vor întârzia să ne-o ia pe urmă, pe care n-am avut vreme s-o ascundem în fuga noastră mare din noaptea trecută.

— Dumnezeule!... Însă eu nu pot să merg cu tine! a exclamat

tânărul cu părere de rău. Am fost însărcinat să duc un mesaj la fort. Trebuie să-mi îndeplinesc misiunea. Soarta locuitorilor de la staţie depinde de mine. Am să mă întorc îndărăt şi am să înşel vigilenţa indienilor cât mai bine voi putea, trecând râul şi ajungând la fort cât mă va putea duce calul.

— Nu, băiete. Poţi să-ţi continui drumul cu mine a spus Buffalo Bill zâmbind.

Bob Torrington l-a privit cu un aer mirat.

— Dar mesajul? a exclamat el. Trebuie să fie dus la fort!

— El este pe drum, a spus Buffalo Bill. De îndată ce s-a semnalat apropierea indienilor, am demonstrat bătrânului Sam Dixon nevoia de a trimite alţi doi curieri pe drumuri diferite. Ei voi reuşi probabil să ajungă, căci au părăsit staţia la o jumătate de oră înainte de sosirea paiutilor, care au venit din partea opusă.

— Eu n-am auzit să spună că ei au fost ucişi sau făcuţi prizonieri pe timpul când eram la banda lui Phil, a răspuns tânărul.

Înainte de atac Paiute Phil s-a gândit să instaleze un cordon de santinele pentru a prinde orice curier trimis de *blochaus*. Dar a fost obligat să renunţe la asta, căci avea nevoie de toţi oamenii săi. Mesagerii lui Sam au plecat deci la timpul potrivit.

Bob şi-a alăturat poneiul de cel al regelui frontierei. Printr-un mers susţinut, ei au străbătut regiunea măreţei prerii. Nu s-au coborât de pe cai şi dimineaţa devreme când au observat ferma lui Jackson la o bătaie de puşcă, s-au oprit.

Acolo au fost primiţi de către o fată foarte drăguţă Aceasta era Jess, unica fiică a bătrânului Jackson, proprietarul ranchului. Era zveltă şi graţioasă ca un pui de căprioară. Şi trăsăturile ei delicate ar fi putut susţine comparaţia cu cele ale femeilor din vest, cele mai renumite prin frumuseţe. Chipul îi exprima curaj şi sinceritate, şi nu era decât expresia caracterului său.

Bob Torrington a contemplat-o cu o admiraţie pe care nu încerca să o ascundă şi care aducea un surâs binevoitor pe buzele regelui frontierei. Acesta, după un scurt salut, a întrat imediat în miezul problemei.

— Unde este tatăl tău, Miss Jackson? a întrebat el.

— Este în casă şi-i gata să ia dejunul. Vreţi să-l vedeţi? Intraţi. Dacă n-aţi mâncat încă veţi împărtăşi masa noastră, le-a spus tânăra fată cu buna graţie ospitalieră a oamenilor de la frontieră.

— Nu, mulţumesc. Mi-e teamă că vi l-am întrerupt pe al vostru. Trebuie să vă urcaţi imediat pe cai şi să ne însoţiţi până la Staţia

Dixon, dacă țineți la viață.

— Totuşi, ce s-a întâmplat? a întrebat tânăra fată.

— Pieile roşii s-au ridicat din nou. Ei au atacat stația cu forțe considerabile şi au fost respinşi. Însă continuă să-l asedieze. În orice clipă pot să trimită aici un detaşament de războinici. Este chiar probabil ca în acest moment să-i avem pe urmele noastre. Trebuie să vă conduc în această noapte în aşezare, trecând prin liniile indienilor.

Tânăra fată n-a putut să-şi rețină paloarea. Însă n-a părăsit-o curajul.

— Îl voi preveni pe tatăl meu, a spus ea fără să-i tremure vocea.

Ea a dispărut în interiorul casei.

Jackson n-a întârziat să apară. Era urmat de un băiat voinic de la fermă, singurul care rămăsese în serviciul său, ceilalți părăsindu-l, ca să se îndrepte spre zăcămintele aurifere din California, a căror faimă era enormă în epoca aceea.

Rancherul era un locuitor bătrân de la frontieră. Acum trebuia să-şi apere din nou viața împotriva indienilor. N-a pronunțat vorbe de prisos şi a mers drept la țintă.

— Cât timp avem înaintea noastră? a întrebat el. Indienii v-au urmărit?

Buffalo Bill i-a povestit modul în care au fost luați poneii şi au luat-o la fugă în noaptea precedentă. A adăugat că fără îndoială paiutii erau după ei.

— Atunci, a spus bătrânul, nu avem să salvăm alte lucruri decât viața noastră! Pentru asta trebuie să galopăm cât mai repede cu putință. Poneii pe care i-ați luat de la indieni nu valorează nimic. Pot să vă pun la dispoziție cei mai buni doi cai de călărie. Scarlett, mergi să iei doi cai cu lasoul, dar repede!

Bravul flăcău ghicise ordinul stăpânului său înainte chiar de a fi fost dat şi a plecat cât a putut de repede să-l execute. S-a reîntors imediat cu animalele. Ajutând să fie înhămați, Buffalo Bill a constatat că erau animale pur sânge, în stare să depăşească cu mult poneii indieni.

Bătrânul rancher nu a luat cu el decât un sac cu bani, armele şi munițiile, lăsând tot restul la indieni.

— Însă înainte ca noi să terminăm această mică campanie, i-a spus el lui Buffalo Bill, îi voi face să plătească scump paguba ce mi-o pricinuiesc! Este a treia oară când indienii incendiază şi-mi pradă o casă. Începe să-mi fie de ajuns!

Mica trupă, cu cai buni şi bine echipată, a plecat în galop. Nici

un indian nu era încă la vedere.

Călărind, Buffalo Bill a observat că Jess avea un revolver la centură şi purta pe spate o carabină mică. I-a remarcat aceasta rancherului.

— Fiica mea poate să se servească destul de bine de ele şi chiar mai bine decât nişte bărbaţi, a subliniat bătrânul. Dacă vom fi atacaţi de pieile roşii, ea nu va fi ultima care va face uz de armă, poţi fi sigur de asta!

Abia pronunţase aceste cuvinte, că Buffalo Bill, a arătat cu degetul un mic grup de copaci la vreo trei sferturi de milă, drept pe drumul pe care-l urmau.

— Fiţi atenţi, iată-i!

Jackson a urmărit cu privirea în direcţia indicată de regele frontierei şi a văzut vreo douăzeci de indieni în ţinută de război, cu capetele împodobite de război şi chipurile hidos zugrăvite. Erau toţi călare şi ieşeau dinte arbori ca să se desfăşoare pe câmpie.

I-au observat pe albi aproape când aceştia i-au descoperit şi şi-au îndemnat caii la galop, scoţând strigăte de triumf.

CAP. X
LUPTA DIN PRERIE

— Ne vom bate sau să-i lăsăm în urmă? a întrebat scurt rancherul pe Buffalo Bill.

Cei doi oameni călăreau împreună, liniştiți înaintea celorlalți.

— Aş dori să ne batem, dacă am fi singuri, a răspuns regele frontierei. Însă avem obligații de suflet. Trebuie să ne gândim la fiica ta.

Tot vorbind, el a făcut rapid o întoarcere a calului spre stânga printr-un uşor imbold cu pintenul în coasta animalului şi de acolo a luat-o cu toată viteza prin prerie, cu scopul de a face un mare ocol ca să scape de pieile roşii. Însoțitorii i-au urmat cu viteza vârtejului. Călăreau cu toții nişte cai de soi. Însă indienii, care urmau unghiul interior, nu aveau mai puține şanse să le taie retragerea, în ciuda superiorității şi vitezei lor.

Dar Buffalo Bill avea un gând. El s-a lăsat depăşit de către însoțitorii săi şi în consecință, s-a apropiat de cei care îi urmăreau, cu intenția de a doborî călărețul din frunte, de îndată ce ar fi fost la bătaia carabinei sale.

Bătrânul rancher a poruncit fiicei sale să îndemne calul înainte şi Jess a executat, împotriva voinței sale. Obrajii îi erau colorați de agitația acestei fugi aprige şi ar fi voit şi ea să rămână în urmă ca să tragă asupra indienilor.

Născută la frontieră, tânăra fată era, noi ştim de acum, o adevărată amazoană. Mai mult decât o dată ea se servise de carabină ca să se apere împotriva animalelor sălbatice ale preriei şi contra oamenilor mai cruzi încă decât animalele.

Însă era supusă bătrânului său tată şi şi-a grăbit calul. Dimpotrivă, cei trei bărbați şi-au redus uşor goana, ca să nu se îndepărteze prea mult de Buffalo Bill.

Indienii, care au observat această micşorare a vitezei, fără a bănui că ea era voită, au slobozit strigăte violente de bucurie. Veselia le-a fost de scurtă durată. Buffalo Bill s-a întors în şa, a pus carabina la umăr şi a deschis focul.

Distanța era destul de mare, încât indienii nu s-au gândit să se servească de armele lor. Însă ei nu cunoşteau marea bătaie a

carabinei cercetaşului. Bubuitului împuşcăturii i-a răspuns un strigăt sfâşietor scos de către războinicul aflat în fruntea trupei. Pielea roşie s-a clătinat în şa şi a căzut cu capul înainte, în timp ce calul fără călăreţ a fugit în câmpie.

Îndemânata lovitură a avut ca efect încetinirea urmăririi de către indieni. Ei şovăiau văzând că albii puteau să-i doboare înainte ca ei înşişi să fie destul de aproape ca să riposteze cu gloanţe.

De altminteri, toate pieile roşii luaseră parte la lupta din faţa *blochausului* şi purtau un respect salvator pentru carabinele ce le trimiteau moartea atât de departe.

După această lecţie, care i-a învăţat să se ţină cât mai departe de bătaia puştii, Buffalo Bill s-a alăturat lui Jess şi a tovarăşilor săi, şi toţi cinci şi-au reluat cu iuţeală cursa.

Distanţa dintre cele două grupuri sporea puţin câte puţin datorită minunatelor calităţi ale cailor albilor. De altfel, indienii păreau să nu mai aibă alt scop decât să nu-i piardă din vedere pe fugari şi aceasta le era lesne pe câmpia întinsă, fără copaci şi fără coline care să le stânjenească vederea. Buffalo Bill a înţeles că aceasta va dura până la pădurea ce se învecina cu *blochausul* şi în care îşi avea tabăra corpul principal al paiutilor.

Domnea o vie nelinişte. Milele se succedau după mile şi pieile roşii se îndârjeau să păstreze aceeaşi distanţă, fără a-i pierde din vedere pe albi. Această urmărire metodică ameninţa să le zădărnicească foarte mult scopul pe care şi-l propuseseră, de a străbate pe timpul nopţii liniile asediatorilor.

Silind caii să dea toată viteza de care erau în stare, le era cu putinţă, într-adevăr, să dispară din vederea grupului pornit în urmărirea lor şi să se ascundă în pădure. Însă atunci călăreţii indieni n-aveau ce să-i raporteze lui Săgeată Roşie ce făcuseră, căci trebuiau să se gândească bine că albii încercau să ajungă la Staţia Dixon.

Toate forţele pieilor roşii aveau să fie puse imediat în alarmă şi va fi aproape imposibil să se treacă prin liniile lor, într-un număr atât de mare şi fără a fi observaţi.

Trebuia cu orice preţ să împiedice pe urmăritori să-l prevină pe şef.

Hotărârea regelui frontierei a fost luată imediat. Strigând tovarăşilor săi să-l urmeze, el a făcut cu calul său un stânga-împrejur şi a înaintat cu îndrăzneală în faţa indienilor.

— Trebuie să-i exterminăm pe toţi, a spus el bătrânului

Jackson. Nici unul din ei nu trebuie să-l informeze pe Paiute Phil despre ce încercăm să facem în această noapte.

— Ai dreptate! a replicat Jackson, care galopa acum bot la bot cu el, apropiindu-se din ce în ce mai mult de pieile roşii.

— Însă este o treabă grea, prietene! Aceştia sunt douăzeci. Şansele sunt aproape zero din partea noastră. Patru bărbaţi şi o fată!

— Nu spune asta!... Dacă vom şti să ne servim de arme, toţi aceşti diavoli roşii vor fi la discreţia noastră.

— Vor începe o luptă corp la corp şi vom fi decimaţi!

— Deloc! Vom trage asupra lor de îndată ce vor ajunge la bătaia puştii, înainte ca ei să-şi dea seama. Şi după două sau trei salve, vom reporni în galop. Vom relua manevra încă o dată dacă va trebui. Îmi înţelegi acum planul?

— Da, prietene, a răspuns bătrânul şi îl găsesc excelent.

Cody a explicat pe scurt ceea ce-i spusese bătrânului. Fără cea mai mică observaţie, şi-au oprit cu toţii caii, şi-au scos carabinele şi au aşteptat ca paiutii să ajungă la o bătaie de armă.

Carabina lui Buffalo Bill avea o bătaie mai mare faţă de cele ale tovarăşilor săi. Când el a doborât un om, s-a întors îndărăt în galop şi lăsând în urma lui pe ceilalţi, calculând bine că sălbaticii vor înainta totuşi. Viclenia i-a reuşit. Atunci când faţa palidă de a cărui carabină se temeau atât de mult s-a îndepărtat de ei la vreo trei sute de metri, paiutii, mereu în galop, au început să tragă asupra grupului ce stătea pe loc.

Însă îşi risipeau zadarnic muniţia. Erau încă prea departe. Carabinele celor trei bărbaţi şi a tinerei fete au răspuns cu mare succes. Jackson şi fiică-sa au doborât fiecare câte un războinic şi Bob Torrington a rănit un altul. Scarlett a fost singurul căruia nu i-a reuşit lovitura.

Când au văzut că nu aveau speranţă decât printr-o luptă corp la corp, în care duşmanii ar fi fost zdrobiţi numeric, pieile roşii s-au aruncat într-un galop furios.

Însă albii nu aveau cea mai mică intenţie să le facă jocul şi i-au ţinut uşor la distanţă datorită vitezei cailor. Ei s-au oprit a doua oară şi au semănat iarăşi moartea în rândul indienilor.

De data aceasta paiutii au înţeles clar tactica adversarilor lor şi primejdia ce-o prezenta ea pentru ei. Întrucât nu puteau să se apropie îndeajuns de feţele palide ca să se servească eficace de puştile lor, şi feţele palide refuzau să se lupte corp la corp, nu le-a mai rămas altă cale decât să bată definitiv în retragere.

Însă asta Buffalo Bill nu le-a mai permis.

— Dacă ei renunță să ne urmărească, le-a spus tovarăşilor săi, atunci îi vom urmări la rândul nostru. Este esențial ca nici unul singur să nu scape.

Această hotărâre i-a înmuiat inima lui Jess şi ochii săi frumoşi s-au umplut de lacrimi.

— Vai! Colonele Cody, a strigat ea, de ce nu-i laşi să meargă? Bieții nenorociți n-au nici cea mai mică şansă să se salveze. Va fi un masacru, o adevărată măcelărie! Să ne continuăm drumul şi să nu-i ucidem decât dacă se apropie prea mult şi devin amenințători.

— Îmi pare rău, Miss, a răspuns regele frontierei cu vocea lui calmă şi puternică. Însă trebuie să se procedeze aşa. Aceşti paiuti nu merită nici o milă şi dacă ar fi putut, ar fi masacrat toți bărbații şi femeile luate de ei în captivitate. Asta se va întâmpla la asaltul *blochausului*, care este departe de a fi în afara primejdiei. Acum când îi avem la dispoziția noastră, dacă îi lăsăm să plece, îi vom trăda grav pe camarazii ce se află acolo. Pe de altă parte, ei ne vor împiedica să intrăm în fortăreață, unde este mare nevoie de oameni în stare să mânuiască o puşcă.

Era imposibili să rezişti la asemenea argumente şi tânăra fată a înțeles.

— Văd bine că ai dreptate, a spus ea cu un suspin. Te-am auzit aici în timp ce-i urmăreai. N-am vrut să mă alătur acestei execuție. Nu am nici o reținere ca să trag asupra unui indian în timpul luptei, când trebuie să aleg între viața lui şi a mea. Însă nu voi putea să mă decid să ucid cu sânge rece.

Tânăra fată a rămas nemişcată pe cal, în timp ce cei patru bărbați înaintau spre pieile roşii, ale căror rânduri erau foarte rare.

Indienii, care înțelegeau foarte bine intenția albilor, au încercat să se salveze printr-o goană nebunească, însă fețele palide n-au întârziat, când au fost la bătaia puştii, să doboare trei inşi. Ei au încercat atunci o şarjă furioasă, însă fără mult succes.

În sfârşit, împinşi de disperare, când au recunoscut dubla lor neputință, de a-şi doborî dușmanii sau de a fugi, indienii i-au făcut pe cai să se culce într-o coastă şi, în aşa fel încât să formeze un careu şi la adăpostul acestor corpuri au deschis focul, de altminteri fără rezultat, albii ținându-se cu grijă în afara bătăii armelor. Buffalo Bill şi tovarăşii săi au descălecat şi ei. De îndată ce vreun indian îşi arăta o mică parte din persoana lui, ei trăgeau asupra acestuia cu o siguranță uimitoare.

Această sinistră treabă părea în sfârşit terminată. Nimeni nu se

mai mişca în careul de cai culcați. Atunci Cody s-a apropiat cu precauție. Tovarăşii săi îl urmau de aproape ținându-şi carabinele gata de tragere în cazul când o piele roşie ar fi avut încă destulă putere ca să se răzbune murind. La prima aruncătură de ochi se părea că nici un cal şi nici un om nu scăpase. Totuşi, un războinic gigantic s-a ridicat dintr-un salt şi l-a sfidat cu priviri îndrăznețe.

— Trage asupra Norului Negru, față palidă şi ucide-l cum i-ai ucis pe frații săi! a strigat el într-un dialect paiute. Norul negru nu se teme de moarte!

Apoi a încrucişat brațele pe pieptul sălbatic şi a stat drept, aşteptând cu calm glonțul care trebuia să-i pună capăt zilelor.

Însă Buffalo Bill n-a tras. Nu putea să se hotărască să ucidă un om cu sânge rece.

Totuşi, nu trebuia ca el să ajungă la banda lui şi să dea şefului informații care îi împiedicau pe albi să pătrundă în *blochaus*.

— Norul Negru are un cuțit la centură, a spus regele frontierei. Eu o să-l iau pe al meu şi ne vom bate.

Pielea roşie a scos un strigăt de bucurie, acceptând această ofertă, însă prietenii lui Buffalo Bill au strâmbat din nas.

— Iată o idee! a spus bătrânul Jackson pe un ton de reproş. Este o atât de mare nevoie de tine la *blochaus*!

— Nu pot totuşi ucide un om care nu se apără. Nu sunt nici asasin, nici călău.

— Ei bine! Voi fi eu unul şi altul, a spus rancherul, şi-l voi ucide dacă te ucide!

El l-ar fi suprimat pe loc dacă, cavalerescul cercetaş i-ar fi permis. Inima sa nu cunoştea nici mila nici îndurarea pentru pieile roşii care-l trataseră mereu destul de crud, ucigându-i soția şi incendiindu-i de mai multe ori casa. Buffalo Bill şi-a tras cuțitul de la centură şi a înaintat încet spre pielea roşie, care-l aştepta cu o privire amenințătoare.

CAP. XI
REINTRAREA ÎN FORTĂREAŢĂ

Norul Negru era într-adevăr un adversar de temut. De o forță proporțională cu înălțimea, era destul de suplu ca o panteră şi se bătea cu o armă de care învățase să se servească din fragedă copilărie.

Buffalo Bill care îşi dădea perfect seama de asta, a început prin a se ține în apărare, ca să judece valoarea adversarului său. Cei doi campioni s-au învârtit încet în jurul unuia şi celuilalt, pândind o clipă favorabilă de minimă lipsă de atenție de care depindea viața în luptele de această natură.

Deodată Norul Negru a sărit şi şi-a repezit cuțitul spre pieptul lui Buffalo Bill.

Prietenii cercetaşului au tresărit, crezând că lovitura reuşise. Însă regele frontierei citise în privirea adversarului gestul său cu o secundă înainte şi a evitat cuțitul dându-se uşor în lături spre stânga.

Norul Negru n-a avut încă vreme să-şi revină din surpriză când bowie-knife al lui Buffalo Bill a pătruns până în mâner în pieptul său. El a căzut fără un geamăt şi a murit imediat.

— Iată o afacere terminată, a spus Buffalo Bill, ştergându-şi cuțitul pătat de sânge. N-a fost plăcută, însă noi am scăpat Stația Dixon de douăzeci şi trei de duşmani. Să mergem să o reîntâlnim pe fiica ta, Jackson.

Jess îi aştepta la o milă de acolo. În timpul cât a durat lupta, ea s-a întors cu spatele ca să nu vadă ce se petrecea.

Când au ajuns bărbații, ea s-a întors spre ei fără a pronunța un cuvânt, înțelegând din atitudinea lor că-şi uciseră inamicii până la ultimul.

— Ne va fi imposibil să străbatem liniile indienilor cu caii, a spus deodată cercetaşul. Va trebui să-i lăsăm de îndată ce a vom ajunge lângă pădure, de care va fi imprudent să ne apropiem înainte de a se înnopta, căci se află piei roşii care dau târcoale prin împrejurimi. Vom face o oprire când vor apare la vedere copacii, şi după ce vom lăsa caii, ne vom ascunde în ierburile înalte până ce se va face întuneric de tot. Atunci ne vom furişa înainte şi vom

profita de prima ocazie favorabilă ca să pătrundem în *blochaus*.

Acest plan a fost adoptat în unanimitate, cu toate că Jackson nu putea să-şi ascundă părerea de rău de pierderea superbului său cal, în afară de cel ce-l lăsase în urma sa la fermă. Însă bătrânul colonist era prea înțelept ca să nu se supună unei măsuri căreia îi recunoştea primul necesitatea.

Micul grup şi-a continuat deci drumul, cu Buffalo Bill în frunte.

În sfârşit, la o depărtare de vreo două mile a apărut pădurea. Buffalo Bill a descălecat imediat, şi-a ascuns calul în spatele unui muncel şi a ponit târâş pe mâini şi pe genunchi, ca să vadă dacă se află urme de paiuti pe lizieră.

Natura îl înzestrase pe cercetaş cu o vedere extraordinar de pătrunzătoare. El a distins curând două grupuri importante de ponei legați ce păşteau în ierburile înalte din afara copacilor. Unul din aceste grupuri era acel din care dezlegase cele două animale în noaptea trecută. Celălalt se găsea la vreo jumătate de milă mai spre est.

Buffalo şi-a întipărit în minte cele două poziții, ca să le evite cu grijă atunci când, mai târziu, mica trupă avea să se furişeze în pădure. Căci era probabil că se adăugaseră mai mulți paznici la cai după incidentul din noaptea precedentă.

El a aşteptat câtăva vreme ca să se asigure că indienii nu-l observaseră când se urcase adineauri pe movilă. Nici un indian n-a ieşit călare pe câmpie şi cercetaşul a înțeles că nu fusese semnalat.

S-a reîntors la tovarăşii săi, care se opriseră la adăpostul acestei ridicături de teren.

— Cred că în această noapte nu ne va fi greu, a declarat cercetaşul. Indienii nu se aşteaptă la o surpriză din această parte. Atenția le este concentrată în mod deosebit asupra luminişului, de unde pot să-i amenințe apărătorii fortului şi asupra malului opus al cursului de apă, căci pe acolo vor veni soldații, dacă vor veni cândva!

Mica trupă s-a odihnit pe iarbă timp de mai multe ore, urmărind soarele ce se lăsa încet la orizont. Abia la ora opt Buffalo Bill a dat semnalul de pornire. Pe la nouă era de-acum foarte întuneric. În cea mai mare parte stelele se ascundeau sub nori şi luna încă nu răsărise.

Colonisti au ajuns în pădure fără să fie descoperiți şi au pătruns imediat sub întunericul de sub bolta arborilor. Ici şi colo vedeau arzând focuri de bivuac, în jurul cărora erau grupați fără îndoială

indienii. Ei îi observau din depărtare cu prudență. Datorită îndemânării desăvârşite a lui Buffalo Bill, care le servea ca îndrumător, ei n-au întâlnit nici un duşman în calea lor şi s-au găsit în sfârşit la marginea luminişului incendiat.

Acolo a început partea cea mai periculoasă a acțiunii lor. Aproape cu siguranță, paiutii supravegheau *blochausul* prin cercetaşi şi santinele în vederea unui atac care trebuia să străbată peste terenul descoperit ce-i conducea la fort.

— Pregătiți-vă s-o luăm la fugă din toate puterile când vă voi da exemplu, a şoptit Buffalo Bill cu o voce de-abia auzită.

El s-a lăsat pe brânci şi s-a furişat încet afară din pădure, pe luminişul incendiat, ținându-se pe cât îi era cu putință la umbra trunchiurilor din nefericire prea scunde. Tânăra fată îl urma de aproape, bărbații venind din urmă, cu Bob Torrington care încheia şirul. Îşi țineau cu toții carabinele gata să tragă la primul semnal. Câtva timp totul a mers bine. Înaintaseră de-acum, parcurgând un sfert din spațiul descoperit. Întunericul des al nopții părea să-i favorizeze până la capăt.

Însă deodată s-a ridicat un războinic ca o fantomă de după un buştean, la câțiva paşi de Buffalo Bill.

A scăpat un grohăit de surprindere, s-a oprit o clipă, apoi s-a repezit cu tomahawkul ridicat ca să-i zdrobească craniul regelui frontierei.

Buffalo Bill, culcat pe pântece, se găsea într-o poziție disperată. N-a avut timp să-şi schimbe poziția ca să-şi tragă revolverul.

Însă Jess, la doi paşi în urma lui, îşi ținea arma în mână. Ea a ochit rapid şi l-a doborât pe sălbatic chiar în momentul când tomahawkul se repezea spre capul cutezătorului Cody. La bubuitul împuşcăturii a răspuns aproape imediat un cor de urlete înspăimântătoare, din care unele păreau foarte apropiate.

— Eşti un camarad straşnic, mulțumesc! i-a spus Cody tinerei fete, ridicându-se în picioare. Suntem descoperiți. Nu ne mai rămâne decât să alergăm ca nişte cerbi, dacă ținem la părul de pe cap.

El a ajutat-o pe Jess să fugă cât mai repede posibil, urmați de ceilalți, care îşi mişcau şi ei furioşi picioarele. Urletele ce le auzeau în urmă, la dreapta şi la stânga lor, le arătau apropierea iminentă a primejdiei. Din nefericire, tocmai în acel moment critic luna s-a arătat de după un nor des şi a luminat în aşa fel încât i-a favorizat pe duşmani.

Această cursă jalnică pentru viață se anunța rău de tot. Pieile

roşii sunt nişte alergători excelenţi şi dintre toţi, paiutii sunt vestiţi cu picioarele lor rapide. Lui Cody nu i-ar fi fost teamă dacă era singur. Însă trebuia să-şi potrivească mersul cu al tovarăşilor săi, iar bătrânul colonist şi tânăra fată nu alergau prea repede.

Gloanţele începeau să le fluiere pe la urechi. Numărul urmăritorilor sporea din minut în minut. De două sau trei ori Buffalo Bill s-a întors ca să riposteze focului indienilor şi strigătele care urmau la fiecare împuşcătură a carabinei sale dovedeau că ochea bine.

Vedea în faţa sa luminile fortăreţei şi asculta strigătele de încurajare ale micii garnizoane.

Fugarii se apropiau de ţintă. Nu trebuia decât un mic efort... Încă trei sau patru sute de metri şi erau salvaţi... Deodată Jess a scăpat un strigăt de durere şi s-a lăsat uşor la pământ.

— Ce ai? a strigat Buffalo Bill oprindu-se şi aplecându-se asupra ei.

— Sunt rănită... la gleznă, a răspuns ea. Continuaţi-vă drumul, nu daţi atenţie la...

Însă Buffalo Bill n-a ascultat până la sfârşit fraza. El a ridicat-o pe tânără în braţele sale robuste, ca şi cum ar fi fost un copilaş şi şi-a reînceput goana cu povara.

Cele câteva clipe ce se pierduseră în acest fel au avut ca rezultat apropierea pieilor roşii la mai puţin de cinci sute de metri de fugari, şi mai departe în urma lor, cu vuiete de împuşcături, alerga toată hoarda de paiuti.

În timp ce Buffalo Bill o ducea în fugă înainte pe Jess în braţe, tovarăşii săi se întorceau şi trăgeau din când în când ca să oprească elanul sălbaticilor. Au fost ajutaţi la această treabă de o duzină de colonisti, care au ieşit în goană afară din *blochaus*, cu carabinele în mâini.

Îngroziţi de precizia tirului feţelor palide, indieni au dat un moment îndărăt. Însă după puţine clipe au fost întăriţi de vreo douăzeci de camarazi de-ai lor şi şi-au reluat urmărirea, bucuroşi că de această dată îi vor avea în mâini pe albi, în luptă corp la corp.

— În *blochaus*, băieţi! a strigat Sam Dixon care comanda de această dată. Nu vom putea să-i ţinem în frâu multă vreme.

I s-au supus imediat. Au bătut în retragere din faţa inamicului, continuând să întreţină un foc ucigător şi au reuşit să intre la adăpostul fortăreţei. Indienii au ajun în acelaşi timp cu ei la poartă. Însă asediaţii au rămas în interior, primindu-i cu o

grindină de gloanțe ce i-au grăbit s-o ia pe urmele pe care au venit. Nu uitaseră lecția din noaptea precedentă şi nu țineau aşa de mult s-o repete.

Când greaua poartă de stejar a fost închisă şi baricadată solid, s-au gândit cu îngrijorare la accidentele şi pierderile suferite în timpul acestei lupte scurte însă crâncenă.

Pierderile indienilor, care nu puteau fi estimate decât aproximativ, trebuie să fi fost serioase. Din partea albilor, Jackson era grav lovit, îi străbătuse plămânul un glonț. Tânăra fată primise, cum am mai spus-o, un glonț în gleznă şi doi din colonisti care ieşiseră din fort erau uşor răniți, unul la brațul drept şi altul la şold.

Buffalo Bill a dus-o pe Jess în partea de clădire rezervată femeilor. Durerea şi pierderea de sânge o făcuseră să-şi piardă cunoştința pe viteaza fată, deja epuizată de emoțiile călătoriei. Însă regele frontierei a constatat că rana în sine nu prezenta nici o gravitate. Glonțul o zgâriase uşor pe Jess.

Bob Torrington era extrem de îndurerat de accidentul lui Jess. El l-a luat pe Buffalo Bill la o parte şi i-a spus că-l invidiază din tot sufletul. Ar fi vrut să fie în locul său, să se fi aflat pe lângă tânăra fată când aceasta căzuse, ca s-o ia în brațe.

— Aş fi dat zece ani din viața mea ca s-o salvez, căci o iubesc.

— Văd, a răspuns regele frontierei. Însă nu este momentul să se vorbească de dragoste, băiete. Nu ştiu dacă vreunul din noi va putea ieşi din acest impas. În tot cazul, mi-e teamă că bătrânul Jackson nu arată bine. Glonțul i-a străbătut plămânii şi rana-i probabil mortală.

Tânărul mesager şi-a lăsat capul în jos, un pic jenat că vorbise cu atât entuziasm de dragostea sa față de Jess într-un moment când murea iubitul ei tată. În ce-l priveşte pe Buffalo Bill, după ce s-a asigurat că rănita era bine îngrijită, a pornit să facă un tur de inspecție ca să încurajez vigilența santinelelor. Pieile roşii nu păreau dispuse să reînnoiască atacul. Totuşi, trecuse de miezul nopții şi regele frontierei s-a hotărât să se odihnească un pic.

CAP. XII
NOUA MISIUNE A LUI BUFFALO BILL

S-a scurs o săptămână. Paiutii trebuie să fi primit întăriri importante, căci în ciuda pierderilor pe care forțele lor le suferiseră, ceata de războinici împodobiți cu pene părea din ce în ce mai numeroasă.

La adăpostul nopții dese, au încercat să ia cu asalt *blochausul*. Au fost respinşi în acelaşi mod ca şi în tentativele trecute. Însă pierderile le-au fost mai puțin mari, pentru că nu au continuat lupta cu aceeaşi îndârjire.

În fiecare zi, în fiecare noapte au hărțuit pe asediați nelăsându-le nici un răgaz. Nu trecea o oră fără ca un atac viclean să trezească mica garnizoană. Indienii nu suportau un mare risc, ținându-se la distanță respectuoasă. Însă îi oboseau pe *colonisti*, şi ceea ce era mult mai grav, îi făceau să risipească muniții prețioase.

Situația devenea din ce în ce mai grea din zi în zi. Buffalo Bill şi Sam Dixon, îngrijorați, aveau multe întâlniri cu Wild Bill, Nick Wharton şi principalii *colonisti* ca să discute ceea ce trebuia de făcut.

În sfârşit, într-o zi regele frontierei i-a cerut tânărului Jack, fiul bătrânului Sam, să spună exact cum stătea cu munițiile.

Chipul tânărului s-a posomorât.

— Situația nu este liniştitoare, a răspuns el. Îmi pare rău să vă spun că ne-am înşelat în calcule. O enormă ladă din fier, care părea să fie plină de cartuşe a fost găsită goală. Cartuşele fuseseră distribuite de multă vreme şi nu există în ladă decât nişte cutii vechi. Aceasta a dat peste cap toate previziunile. Trebuie să economisim cu zgârcenie ceea ce ne-a mai rămas, dacă vrem să rezistăm până la sosirea întăririlor. În cât timp crezi că vor sosi soldații, colonele Cody?

— Dumnezeu ştie! a spus regele frontierei. Ca regulă generală, soldații mărşăluiesc încet. Cel puțin din experiența pe care o am. Nu suntem siguri nici dacă mesagerii au putut să ducă până la fort ştirea situației noastre critice... Dacă au reuşit asta şi soldații au pornit imediat şi n-au întârziat pe drum, trebuie să fie aici în jur de vreo săptămână.

— O săptămână! a gemut Jack Dixon mâhnit. Mă îndoiesc că muniţiile ar putea să ajungă atâta vreme… Dacă am avea pulberea care a servit la aruncarea în aer a magazinului! Nu vom putea să umplem cartuşele goale, deşi avem uneltele necesare pentru asta. Dacă tatăl meu s-a gândit că avem mai multă muniţie decât ne trebuie, noi nu le-am fi risipit atât de la început!

— Nu regreta nimic, a spus regele frontierei. Asta este, eu cred că ne-am salvat viaţa când pieile roşii au dat primul asalt. Explozia aceea a avut un mare efect material şi moral. În tot cazul, odată ce laptele este vărsat, cum spune proverbul, nu se va face untul din lacrimi. Să recomandăm din nou oamenilor să nu tragă decât în caz absolut necesar. Li s-a spus deja, însă nu va fi prea mult se le reamintim.

Această discuţie l-a pus pe gânduri pe Buffalo Bill. Trebuia cu tot preţul să grăbească sosirea soldaţilor. Dacă indienii continuau să blocheze locul, fără a reînnoi atacurile, totul avea să fie bine. Însă nu se putea conta pe asta. Nenumăratele simulacre ce le făcuseră păreau să indice intenţia de a obosi mica garnizoană, de a o face să epuizeze muniţiile şi apoi de a executa un atac final, care nu era lipsit de reuşită.

Dacă aşa plănuiau, era primejdios să fie lăsaţi să creadă că începea să lipsească muniţia. Dimpotrivă, trebuia să se tragă gloanţe din când în când, ca să li se arate că mica garnizoană era sigură şi pregătită să apere până la capăt mica citadelă.

Însă era şi un alt lucru de făcut. Cineva trebuia să urce imediat pe cal şi să plece în întâmpinarea soldaţilor, ca să-i informeze de situaţia primejdioasă a asediaţilor şi să le grăbească mişcarea. Acest mesager va fi el însuşi. Şi-a împărtăşit această hotărâre prietenilor săi, mai exact acelora care protestau cu energie.

— Îl ai pe dracul în corp, Buffalo? a exclamat bătrânul Nick Wharton. Ai jucat de ajuns în această piesă. Voi pleca eu de această dată.

— Nu tu, bătrâne Nick! Eu voi merge, a declarat Buffalo Bill.

— Iertare! a zis Jack Dixon. Această sarcină trebuie să-mi revină mie. Sunt cel mai responsabil decât toţi alţii de lipsa muniţiilor.

— Eu sunt cel ce trebuie să meargă acolo. Am fost deja trimis prima oară şi n-am reuşit să-mi îndeplinesc misiunea. Lăsaţi-mă s-o termin, cum s-a convenit.

— Băieţi, a spus Buffalo Bill râzând. Eu am această idee şi este firesc să o pun în aplicare. Totuşi, voi putea să vă cedez locul dacă

reuşiţi să vă înţelegeţi care dintre voi trebuie să plece. Însă întrucât văd că asta nu este cu putinţă, singurul mijloc de a ne înţelege onorabil este ca să lăsaţi ca soarta singură să hotărască. Nick, ai fără îndoială la tine veşnicul joc de cărţi pe care-l cunosc tot de atât de multă vreme ca şi tine?

— Desigur! a spus bătrânul traper. Ştii bine că-l duc întotdeauna cu mine.

El a tras din buzunar vechiul pachet de cărţi şi l-a întins camaradului său.

— Bine! a spus Cody, Să scoatem cărţile unul după altul şi cel care va avea cea mai mare carte va pleca. Asul este cea mai mare carte.

— S-a înţeles! au strigat cu toţii.

Şi s-au pus să taie cărţile fără altă ceremonie.

— Zece, a anunţat tânărul Dixon.

— Asta îmi elimină şansa, a spus Bob Torrington. Eu am un opt.

— Cinci de carou, a mormăit bătrânul Nick prost dispus.

— Presupun că eu sunt acela care a câştigat, a exclamat Wild Bill pe un ton vesel. Iată un rege.

— Dar n-ai câştigat Hickock, a făcut Cody. Priveşte asta de la mine!

El a întors cartea ce-o trăsese şi toţi jucătorii au scos o exclamaţie de dezamăgire. Aceasta era asul de pică.

— Cartea morţii! a făcut Wild Bill cu jumătate de voce.

O clipă după aceasta i-a părut rău de aceste cuvinte, temându-se ca Buffalo Bill să nu vadă în asta o prevestire. Însă bunul simţ al regelui frontierei era la adăpost de toate superstiţiile.

— Este absurd Hickock! a spus el râzând din toată inima. Nu crezi în asemenea prostii, nu-i aşa? Dacă această carte este a morţilor, atunci este moartea a câtorva paiuti pe care o anunţă ea, şi nu a mea!

La sfârşitul misiunii, cercetaşul avea să aibă motive de a-şi aduce aminte de aceste cuvinte profetice.

Indienii au fost destul de liniştiţi în restul zilei. Când s-a lăsat noaptea, Buffalo Bill s-a urcat pe frumosul cal cenuşiu, l-a îndemnat să treacă râul şi a pornit în galop întins prin întinsa prerie prin mijlocul cercetaşilor şi santinelelor indiene. Întrucât în partea aceea a fortului regiunea era descoperită, el s-a încredinţat în viteza calului său ca să traverseze liniile inamice, renunţând să folosească stratagema din prima călătorie, când fusese obligat să

treacă prin pădure.

A găsit un cordon de santinele şi nu i-a fost prea greu să-l străbată în pofida strigătelor sălbatice şi a împuşcăturilor paiutilor furioşi. Ei au început să-l urmărească şi s-a îndârjit timp de vreo şase mile. Însă mustangul lui Buffalo Bill a lăsat cu mult în urma sa poneii pieilor roşii şi când s-a făcut ziua n-a rămas nici unul singur la vedere. În afară de cercetaş şi calul său, care zbura ca vântul prin ierburile unduioase, nici un semn de viață nu se manifesta în imensa prerie.

CAP. XIII
UN SALT PENTRU VIAŢĂ

A doua zi regele frontierei s-a găsit într-o regiune împădurită şi accidentată, prin care a trecut cu precauţie.

Se gândea că dacă paiutii voiau să întindă o ambuscadă, mesagerilor trimişi la fort, acesta era locul pe care trebuiau să şi-l aleagă, căci părea cel mai favorabil.

N-a văzut nici un semn de primejdie timp de mai multe ore. Numai că terenul devenea destul de frământat şi împiedicat de tufărişuri, ceea ce-l obliga să coboare de pe cal şi să-l conducă de frâu. Deodată a auzit o împuşcătură şi pe lângă obraz i-a fluierat un glonţ. Printr-o mişcare rapidă, cercetaşul şi-a dus arma la umăr şi a tras spre locul de unde a plecat împuşcătura. Un strigăt de durere i-a dovedit că proiectilul şi-a nimerit destinatarul. El şi-a legat calul de un copac şi a alergat să-l vadă pe cel care trăsese asupra lui şi să rezolve cu el conturile, dacă mai trăia. Nu voia să-i lase ocazia să mai tragă alt glonţ, în timp ce se găsea în această îngrămădire de copaci şi de stânci. Duşmanul dispăruse, dar Buffalo Bill n-a întârziat să-i descopere urma. A constatat, după amprentele lăsate de mocasinii însângeraţi, că omul fusese rănit şi că nu mergea decât cu mare greutate.

La începutul după-amiezii, cercetaşul a observat nişte semne care nu-l înşelau, că fugarul luase viteză. Nu mâncase încă de dimineaţă, dar nu-l urmărea cu mai puţină hotărâre. Urma ducea pe un mal râpos, foarte accidentat, la piciorul căruia curgea un râu cu fundul prăpăstios.

Buffalo Bill a observat cu surprindere că paiutul, contrar obiceiului acestei întregi rase, nu avea grijă să-şi ascundă urma. La puţin timp după aceea, a văzut că pielea roşie îşi încetinea mult mersul. Atunci, el n-a mai înaintat decât cu mare băgare de seamă, până ce a ajuns la un imens spaţiu descoperit, înconjurat de pădure. Acolo s-a oprit şi a ascultat cu atenţie. La mică distanţă de acest fel de luminiş, cursul de apă era mărginit de o faleză înaltă, ce se ridica perpendicular deasupra preriei, la o înălţime de vreo două sute de picioare.

Pe când cercetaşul urmărea amprentele bine imprimate în solul

moale şi începea să facă ocolul întinsului hăţiş care-i bara drumul, el a auzit o a doua lovitură de carabină şi în acelaşi timp a resimţit la umăr o arsură de nesuportat. Nişte strigăte sălbatice de război l-au înştiinţat că picase într-o ambuscadă. S-a aruncat în mijlocul desişului încâlcit, şi descoperind cu greu direcţia pe care mergea, a găsit cu cale să escaladeze panta prăpăstioasă a falezei. S-a înălţat pe culme. Ajuns acolo, a văzut dimensiunea primejdiei sale. Duşmanii săi erau pe urmele lui. Dorind să păstreze cât mai mult carabina încărcată, el a pus-o lângă sine la pământ şi şi-a scos lungul său cuţit aşteptând pe picior ferm pe paiuti.

Lupta a fost îngrozitoare şi Buffalo Bill a putut să creadă că îi sosiseră ultimele zile. Adversarul său cel mai apropiat era de o înălţime uriaşă şi avea o înfăţişare crudă. Totuşi, datorită sângelui său rece şi minunatei sale îndemânări, cercetaşul a reuşit să dezarmeze colosul, al cărui bowie-knife a dispărut rostogolindu-se după stânci.

Spumegând de furie, paiutul fără arme s-a folosit de forţa sa de gigant. Cu vioiciunea unei pisici sălbatice, el a sărit asupra cercetaşului şi l-a îmbrăţişat cu braţele sale viguroase, sperând să-l arunce în valuri, care mugeau clocotitor la o adâncime imensă sub ei. Fără a-şi pierde sângele rece, regele frontierei a lovit de mai multe ori cu cuţitul pieptul sălbaticului şi l-a prins de gât, obligându-l să dea înapoi. De pe buzele pielii roşii a scăpat un oribil strigăt de groază şi disperare când a simţit că-i fuge pământul de sub picioare. Corpul său, aruncat în spaţiu, s-a zdrobit de stâncile din torent.

Buffalo Bill s-a întors ca să facă faţă haitei de paiuti. Cei care aveau puşti au tras în acelaşi timp, însă gloanţele au fluierat pe la urechile cercetaşului fără să-l atingă.

Scoţând un strigăt de sfidare, el a alergat spre locul unde îşi depusese carabina, a luat-o şi a tras cu promptitudine... Primul din pieile roşii a făcut un salt în aer, a scos un urlet şi a căzut fără viaţă pe pământ. Ceilalţi, fără a se lăsa intimidaţi, au atacat urlând ca nişte demoni. Buffalo Bill atras rapid toate gloanţele ce le conţinea încărcătorul carabinei sale cu repetiţie şi butoiaşele revolverelor, zdrobind astfel primul lor elan şi producându-le pierderi grele. Însă de îndată ce s-a oprit focul, cei doisprezece sau cincisprezece care rămăseseră nevătămaţi s-au apropiat. Cercetaşul fusese rănit la braţ şi nu mai putea să lupte.

Nevăzând nici un alt mijloc de a scăpa de torturile oribile pe care le-ar fi suferit la stâlpul de supliciu, s-a întors, a alergat la

malul falezei şi a făcut un salt uriaş în gol, ținându-şi alături fidela sa carabină.

Stăpâniți de uimire văzând saltul înfiorător al cercetaşului, sălbaticii n-au putut să creadă că acesta era înfăptuit de o ființă omenească! Ochii lor încremeniți erau plini de spaimă, aproape religioasă.

Au alergat şi s-au aplecat în abis, aşteptând să vadă la fund corpul mutilat al cercetaşului. Însă spre marea lor surprindere, câteva clipe după aceea, l-au observat pe Buffalo Bill ieşind cu capul şiroind din albia fluviului, departe în aval, apoi luând-o la picior spre țărm în fața unei deschizături în faleză. Cercetaşul le-a făcut cu mâna un semn ironic de adio, întorcându-le spatele şi a intrat în pădure fără să se grăbească, ca să le arate disprețul cu care-i trata. Odată afară, la vedere, s-a grăbit să ajungă la locul unde-şi legase calul.

Când a dispărut soarele la orizont el era la multe mile de teatrul acestei aventuri. A lăsat în urmă regiunea împădurită şi a galopat prin prerie în direcția în care ştia că, dacă soldații erau pe drum, el îi va întâlni. Fantasticul salt pe care-l făcuse atât de reuşit l-a uimit poate şi mai mult decât îi uimise pe sălbatici. El nu-şi datora viața decât adâncimii apei, care amortizase lovitura în aşa măsură încât nu i s-a produs nici o contuzie. În ce priveşte rana ce o primise, nu era afectată decât pielea. I-a fost lesne să se îngrijească singur, datorită cunoştințelor de chirurgie şi medicină elementare ce le poseda ca toți locuitorii de la frontieră, însă într-un grad mai superior.

CAP. XIV
ÎN FAŢA FLĂCĂRILOR

Buffalo Bill nu şi-a încetinit mersul în timpul întregii nopți. Calul său cenuşiu, unul dintre cei mai frumoşi de la frontieră, nu dădea de altfel nici un semn de oboseală. La amiază totuşi cercetaşul i-a scos şaua, după un mic curs de apă, ca să-i acorde un repaus binemeritat.

Într-adevăr, aceasta a fost o inspirație fericită. Căci se apropia ora când avea să i se ceară în schimb credinciosului său alergător tot efortul de care era în stare.

Spre ora trei şi-a reluat drumul. N-a trecut mai mult de jumătate de oră de călărie, când coborând de pe o uşoară pantă a preriei s-a pomenit nas în nas cu trei piei roşii aşezați în jurul unui foc de bivuac. Dintr-o privire, a recunoscut că erau paiuti. Aproape în aceeaşi clipă aceştia l-au observat şi s-au ridicat în picioare scoțând urlete.

Buffalo Bill şi-a scos revolverul, însă n-a tras imediat, căci şi-a dat seama că indienii nu aveau alte arme decât lănci şi tomahawkuri. În afară de asta, erau fără cai. Probabil că erau războinici din satul apropiat, neaparținând unui grup care să asedieze Stația Dixon. Cei trei oameni se găseau, ca să spunem aşa, la mâna lui Buffalo Bill. Cercetaşul putea cu uşurință să descrie un cerc cu calul în jurul lor şi să-i doboare ca pe nişte păpuşi ca la tirul de la bâlci, fără a se teme de armele lor. Totuşi a şovăit să deschidă ostilitățile, nefiind sigur că paiutii erau dintre aceia care-i atacaseră pe albi.

În timp ce şovăia, pieile roşii nu-şi pierdeau timpul. Unul din ei a scos un strigăt de război şi i-a aruncat tomahawkul spre cap. Din fericire distanța era mare şi regele frontierei a evitat lovitura de secure, a cărei lamă a trecut la câteva degete de fața lui.

Buffalo Bill s-a pregătit să răspundă la acest atac deschizând focul asupra indianului. A şovăit din cauza surprinderii pe care a încercat-o, văzând chiar în acel moment pe unul din paiuti, arătând cu mâna ce-i tremura şi slobozind un strigăt de spaimă, în partea de prerie din spatele cercetaşului. Ceilalți doi au urmărit în direcția arătată de tovarăşul lor şi cercetaşul a văzut aceeaşi

expresie de groază imensă întipărită pe feţele lor. Atunci şi-a întors şi el capul. Spectacolul era într-adevăr înspăimântător. Orizontul nu era decât o tălăzuire de flăcări. Preria, această prerie pe care o străbătuse, era aprinsă şi incendiul înainta cu rapiditatea unui cal de cursă.

Buffalo Bill văzuse deja multe asemenea focuri în prerie, însă nici una care să poată fi comparată cu asta. A contemplat incendiul timp de câteva clipe, fascinat de înfricoşătoarea lui splendoare. Şi-a dat seama că dacă nu-şi va găsi salvarea printr-o fugă imediată, va fi prada acestor flăcări. Minunatul său cal care-i oferise multe curse rapide, dar nici una ca aceea ce-l aştepta, părea să-şi dea seama de primejdie, ca şi stăpânul său. Ciulindu-şi urechile la vuietul flăcărilor, el a lovit pământul cu piciorul nerăbdător să pornească în galop. Buffalo Bill a privit la cei trei piele roşii stăpâniți de groază şi disperare. N-a avut deloc cruzimea să-i lase în voia sorții înfiorătoare ce-i amenința! Nu exista decât o şansă de salvare la o mie şi ştia că ea n-ar fi avut ca rezultat decât să-i facă să moară cu el. Însă n-a şovăit să încerce. Se simțea în fața unei morți iminente împreună cu aceşti nenorociți, pe care i-ar fi doborât în voie cu lovituri de revolver cu câteva minute în urmă.

— Repede! le-a spus indienilor, care urmăreau flăcările cu priviri fixe de pasăre fascinată de şarpe! Repede!

Le-a făcut semn să se prindă de şa şi de scări şi să se lase duşi în galop de cal. Au rămas miraţi că duşmanul lor îşi puneau în primejdie propria existență ca să-i salveze pe ei şi nu erau oameni care să refuze această ofertă generoasă. Unul din paiuti a apucat scara cu mâna dreaptă, un altul s-a prins de cealaltă scară, în timp ce al treilea s-a înconjurat cu un capăt al lasoului lui Buffalo Bill, a cărui extremitate era legată de armătura şeii. Atunci regele frontierei s-a îndreptat de mijloc şi calul cenuşiu a pornit-o înainte cu iuțeala săgeții, luându-i cu el pe indieni. Din fericire erau buni alergători, fără de care le-ar fi fost smulse din încheieturi mâinile de oscilațiile calului şi de enormele lui salturi. Nu era necesar să se servească de pinteni ca să fugă cu toată viteza. Incendiul se apropia din ce în ce mai mult, îndeajuns să-i stimuleze voința.

Viteazul cal, în ciuda greutății neobişnuite a celor trei indieni, alerga din fața flăcărilor ca un vârtej. Totuşi, marea întindere a focului acoperea câmpia din toate părțile şi părea imposibil ca ei să poată scăpa.

— Unde este apa cea mai apropiată? a întrebat Cody aplecându-

se în şa şi strigând la urechile indianului ce se prinsese de scara din dreapta.

— Râul?... a răspuns indianul gâfâind... patru mile drept înainte!

Chipul lui Buffalo s-a luminat. Dacă putea să se mențină înaintea flăcărilor timp de patru mile, exista o şansă de a scăpa de moarte, cu toate că nu avea siguranța că râul era destul de lat ca să oprească incendiul. Într-adevăr, flăcările puteau să sară pe deasupra şi să incendieze şi celălalt mal. Lupta angajată continua cu furie. Viteazul cal cenuşiu nu-şi încetinea galopul. Indienii, clătinându-se şi angajați la întâmplare în cursă, se aflau într-o situație aproape insuportabilă înainte să se atingă râul, care apărea, strălucind ca o panglică de argint prin verdeața preriei. Erau obosiți, zdrobiți de eforturi.

Din ce în ce mai mult, din cauza greutății lor, încetineau mersul mustangului, în coastele căruia atârnau aproape inerți. Şi flăcările se apropiau mereu. În sfârşit, unul din paiuti a scos o răsuflare înăbuşită.

— Este în zadar, față palidă, a spus el cu o voce slabă. Sunt obligat să-mi dau drumul din strânsoare.

În această împrejurare, orice om ar fi fost încântat să fie de acord, însă Buffalo Bill nu era unul din aceia. El a apucat cravaşa atârnată alături şi a croit furios umerii indianului.

— Te apăr! a strigat el cu severitate. Haide mai departe!

Lovitura a avut un efect calmant. Poate era brutală, însă necesară ca să salveze viața acestui om. El a continuat să alerge ca prin vis. Curând regele frontierei s-a văzut nevoit să administreze acelaşi remediu unuia din camarazii săi.

Flăcările mugitoare erau acum pe urmele paşilor lor. Fumul care preceda incendiul îi acoperea cu trâmbe acre, aproape sufocându-i şi le ascundea din vedere râul. Căldura devenea de nesuportat. Instinctiv, calul a făcut un efort. Chiar în momentul în care fugarii se înăbuşeau de această temperatură de cuptor, animalul s-a ridicat cu un salt formidabil şi a recăzut în apa răcoroasă a râului.

Buffalo Bill s-a lăsat să alunece din şa şi a înotat mai mulți metri prin apă. Când a revenit la suprafață, calul era aproape de malul opus şi indienii erau traşi cu putere de legăturile lor în aceeaşi direcție. Paiutii au atins malul râului şi s-au întins epuizați pe iarbă. Focul din prerie fusese oprit de lățimea râului. Incendiului, care nu se alimenta decât cu iarbă, nu i-a trebuit

mult ca să se stingă.

Buffalo Bill a aşteptat ca indienii să-şi revină din emoţie şi oboseală.

— Acum paiutilor, este pace sau război? a întrebat el, scoţându-şi revolverul, când i-a văzut pe indieni revenindu-şi.

— Este pace, a răspuns unul din războinici. Marele şef al feţelor palide ne-a salvat viaţa. Dacă noi am ridica mâinile împotriva lui, ni se va înnegri faţa de ruşine şi vom fi alungaţi din teritoriul de vânătoare a preafericiţilor. Suntem prizonierii şefului cu părul lung. Scalpurile sunt ale lui, dacă vrea să le ia.

Cercetaşul a negat din cap.

— Întoarceţi-vă în pace în satul vostru, fraţilor, le-a spus el. Oricare ar fi reproşurile mele împotriva poporului vostru, nu mă voi certa cu voi. Un sfat numai: să nu participaţi la nici un atac împotriva albilor, căci este urmat întotdeauna de o pedeapsă, la fel de adevărată după cum glonţul e urmat de flacăra puştii.

Indienii i-au făgăduit, şi după ce au fumat solemn pipa păcii, l-au părăsit pe Buffalo Bill şi au urmat malul râului în direcţia satului lor. Aveau să treacă din nou pe uscat de îndată ce pământul s-ar fi răcit.

Buffalo Bill, culcat pe gazon, şi-a fumat pipa urmărindu-i cu privirea pe indienii ce se îndepărtau, când a fost brusc trezit din visare de un sunet de care nu putea să se înşele. Oricât de slab ar fi fost, l-a recunoscut bine. Era acela a unei goarne militare. Urcând pe un loc mai ridicat al malului, cercetaşul şi-a aruncat privirea arzătoare spre prerie. La trei mile mai departe a observat o formaţie a trupelor Statelor Unite.

— Stau în tabără! a strigat el indignat. În timp ce îi aşteptăm cu nelinişte la staţia Dixon! Vai! Au nevoie să fie scuturaţi şi împinşi înainte!

A alegat la calul cenuşiu încă respirând din greu.

— Încă un efort, bătrâne! a spus el mângâindu-l cu blândeţe. Vei întâlni acolo alţi cai şi te vei odihni cât vei vrea.

Inteligentul cal a părut să înţeleagă aceste vorbe, şi o clipă după asta îl ducea rapid pe stăpânul său spre tabără.

De îndată ce a ajuns, Buffalo Bill a cerut să-l vadă pe comandant. N-a s-a ştiut niciodată ce i-a spus ofiţerului, însă la sfârşitul întrevederii, obrajii acestuia erau roşii de ruşine. Se putea crede că-i adresase nişte reproşuri privitoare la încetineala cu care îşi îndeplinea misiunea. Totuşi, a fost dat ordin de ridicare imediată a taberei. Au fost lăsate în urmă bagajele sub o pază

bună, în timp ce trei sferturi din trupă s-a îndreptat cu toată viteza spre locul unde era atâta nevoie de ajutorul lor.

CAP. XV
REZISTENŢA EROICĂ A LUI NICK WHARTON

În timpul zilei care a urmat după plecarea lui Buffalo Bill, indienii s-au ţinut liniştiţi, nearătând nici o dorinţă de a ataca *blochausul*.

— Hm! Nu sunt liniştit, i-a zis bătrânul Nick Wharton lui Wild Bill. Aceşti nenorociţi de dihori ne rezervă vreo festă în felul lor!

— S-ar putea să se hotărască să termine cu noi chiar în această noapte, a răspuns Wild Bill. În acelaşi timp este chiar ciudat că n-au mai încercat să incendieze *blochausul* cu săgeţile aprinse.

— Asta pentru că voiesc să ia cu ei femeile în captivitate şi să ducă prada pe care speră s-o găsească aici, a spus Sam Dixon. Însă au devenit atât de furioşi, încât nu este imposibil ca să sosească aici.

— Ei bine! Trebuie să ne pregătim pentru asta, a zis energic Wild Bill. Avem apă din abundenţă. Să umplem nişte găleţi şi am să mă urc pe acoperiş ca să ud căpriorii şi lemnăria.

Ideea era atât de bună, încât a fost primită cu entuziasm şi îndrăznetul cercetaş s-a pus pe treabă ca s-o execute. Însă de îndată ce a apărut pe acoperiş, a fost salutat de răcnetele puternice ale paiutilor, care s-au apropiat să tragă asupra lui. N-au încercat totuşi să vină destul de aproape ca să ţintească cu folos. Învăţaseră să se teamă de îndemânarea trăgătorilor din fort, care nu greşeau de îndată ce ajungeau în bătaia puştii.

Wild Bill şi-a trecut capul prin deschiderea acoperită cu un capac ce servea pentru urcarea pe acoperiş şi a strigat tovarăşilor săi să nu-şi risipească preţioasele cartuşe din cauza lui. Fără a se îngrijora de gloanţele ce-i şuierau în jurul capului, el a început să ude conştiincios acoperişul. A lucrat aproape jumătate de oră, apoi a făcut cu mâna la adresa pieilor roşii un gest sfidător, care se asemăna cu un picior în nas şi a dispărut din vederea lor prin trapă, pe care a închis-o imediat după el. Şi-a informat camarazii îngrijoraţi că nu era rănit.

— Doar un glonţ pierdut într-o parte, a spus el deschizându-şi

cămaşa şi arătând o vânătaie urâtă. Din fericire nu-i nimic… Aşteptându-i, avem satisfacția de a le fi pus o piedică intențiilor lor probabile din această noapte.

Într-adevăr, de îndată ce s-a înnoptat, indienii au început să lanseze asupra *blochausului* săgeți aprinse. Ei îl văzuseră bine pe Wild Bill udând acoperişul, însă nu ştiau cu ce scop cercetaşul făcuse această treabă. După câteva clipe, săgețile ce au căzut pe acoperiş se clătinau şi se stingeau. Cele care loveau pereții *blochausului* au fost imediat stinse, căci asediații deschideau groasele obloane ale ferestrelor aruncând găleți cu apă acolo unde se înfigeau.

Paiutii reînnoiau în fiecare noapte acest atac, cu acelaşi insucces, căci colonisti țineau pereții şi acoperişul mereu umezi. În a şaptelea noapte după plecarea lui Buffalo Bill, pieile roşii scoşi din sărite de eşecurile lor repetate, s-au hotărât să dea un atac în masă. Observaseră că albii nu trăgeau asupra lor decât arareori, chiar când se apropiau foarte aproape de pereții fortăreței. Ei au ajuns la convingerea că începea să le lipsească muniția şi că venise momentul de a cuceri *blochausul.*

Cu puțin timp înainte de a apare zorii, ei s-au grăbit spre mica fortăreață, scoțând urlete înfiorătoare. Colonisti i-au primit printr-un foc bine întreținut, având grijă să nu tragă decât atunci când asaltatorii erau destul de aproape ca să aibă efect lovitura. Însă, vai! Curând Jack Dixon i-a anunțat că rezervele erau epuizate. Nu rămâneau fiecărui luptător decât câteva cartuşe.

Indienii, respinşi de trei ori, au revenit şi s-au repezit cu grămada asupra porții *blochausului.* Însă aceasta fusese consolidată de îndată după primul asalt şi rezista.

Carabina bătrânului Nick tocmai făcuse un mort printre paiuti, şi când el a căutat un cartuş ca să-şi reîncarce arma, nu l-a mai găsit.

— Ai un cartuş, Bill? l-a întrebat pe camaradul său Hickock.

— Nu, l-am tras pe ultimul.

Alți *colonisti* cereau şi ei cu strigăte puternice muniții. Nu mai erau nici pentru carabine, nici pentru revolvere.

O clipă bătrânul traper s-a sprijinit pe arma sa de-acum nefolositoare, într-o atitudine plină de calm şi sânge rece. Apoi această linişte a făcut loc unei expresii plină de disperare şi tristețe sfâşietoare. Trăsăturile chipului său, pe care timpul şi lipsurile lăsaseră urme adânci, s-au contractat de îngrijorare, gândindu-se la soarta groaznică ce-i aştepta pe femei şi copii, pe care tovarăşii

săi şi el îi apăraseră atât de vitejeşte. A aruncat o privire melancolică asupra carabinei, pe care a pus-o deoparte, s-a asigurat că cuțitul îi era în teacă şi a luat o enormă secure aflată pe podea. A ridicat-o deasupra capului învârtindu-şi furios ochii.

Sam Dixon, palid ca un mort, însă calm şi hotărât, le-a amintit colonistilor cruzimea şi neîndurarea pieilor roşii şi le-a cerut să se bată până la ultima suflare, căci ar fi fost înfricoşător torturați înainte de a muri. El le-a fixat pe fugă posturile de fiecare parte a porții, pe care indienii o atacau cu lovituri de tomahawkuri şi securi. Colonisti erau gata să se lupte corp la corp. Ştiau că aceasta va fi ultima, însă voiau să-şi vândă scump viața.

Minutele se scurgeau, părând să se târască cu picioare de plumb. În sfârşit, lucirea cenuşie a răsăritului a împrăştiat întunericul şi soarele s-a ridicat vesel deasupra luminişului, pe care zăceau cadavrele paiutilor ucişi de fețele palide înainte de a-şi termina cartuşele.

Sălbaticii se înverşunau asupra porții, pe care uşoarele lor tomahawkuri nu izbuteau s-o pătrundă adânc. Scândurile de stejar, şi aşa destul de dese, fuseseră întărite cu bare de fier şi bucăți puternice de lemn.

Cea mai mare parte a colonistilor îşi pierduseră speranța.

Soldații nu puteau să sosească acum când era prea târziu. Totuşi, Sam Dixon se străduia să le încurajeze pe femei, înghesuite una într-alta, mute de spaimă şi cu ochii în lacrimi. Una singură îşi arăta curajul de neînfrânt, înflăcărând pe bărbați să lupte până la capăt, pe care rana de la picior o reținea încă în şipci.

Indienii au reuşit în sfârşit să facă o deschidere în poarta de stejar. Unul din ei a introdus imediat o puşcă şi a tras. Glonțul a străbătut inima unui tânăr colonist ce se găsea chiar în față. Apoi toată uşa a cedat sub o îmbrânceală formidabilă şi paiutii, năvălind în masă, au fost primiți de către bătrânul Nick. Sălbaticul traper a învârtit securea în aer atât de amenințător, încât pieile roşii au şovăit. Wild Bill, Sam şi Jack Dixon, Bob Torrington stăteau în spatele lui pregătiți pentru ultima luptă.

În acel moment, Săgeată Roşie care conducea asaltul, a slobozit un strigăt ascuțit şi neaşteptat. De îndată metisul Phil şi-a deschis drum prin mulțimea de piei roşii şi s-a alăturat fratelui său vitreg. Amândoi şi în acelaşi timp şi-au înălțat tomahawkurile şi s-au repezit asupra curajosului cercetaş, care ținuse la respect timp de unul sau două minute întreaga bandă a paiutilor. Nu le-a mers, deoarece de-abia Paiute Phil a trecut pragul, şi Nick, cu o

groaznică lovitură de secure i-a separat cu totul capul de umeri. În acelaşi timp, cuțitul lui Wild Bill, aruncat cu îndemânare, a străpuns gâtul lui Săgeată Roşie, a cărui moarte a fost instantanee. Cadavrele celor doi frați au căzut în interiorul *blochausului.*

Înnebuniți de moartea celor doi şefi, paiutii n-au mai şovăit şi s-a angajat o teribilă luptă corp la corp. Albii luptau ca nişte lei, fără a-şi face nici o iluzie asupra sorții finale ce-i aştepta. Dar oricât le-ar fi fost curajul, ei nu puteau decât să moară sub zdrobitoarea superioritate numerică a adversarilor.

Deodată au izbucnit afară urale puternice. Cavaleriştii americani au străbătut în galop şi au ajuns furtunos în mijlocul ruinelor carbonizate ale palisadei şi caselor din Stația Dixon.

Ocupați cu opera lor de distrugere, paiutii n-au observat apropierea lor. Însă când au auzit strigătele şi galopul grăbit al călăreților, au înțeles că erau prinşi în capcană şi în rândul lor s-a răspândit panica. Urlând mai degrabă de spaimă decât de mânie, s-au grăbit să străbată luminişul ca nişte cerbi vânați.

Nick Wharton s-a repezit pe urmele lor urmat de colonisti antrenați de furia luptei şi arzând de furia de a-i face să plătească pieile roşii pentru nenorocirile lor. Cavaleriştii Statelor Unite, având în frunte pe Buffalo Bill şi pe ofițerul lor, au pornit în galop alături de ei.

I-au ajuns pe paiuti şi i-au doborât cu lovituri de săbii cu duzinile, înainte ca ei să se poată refugie în pădure. Chiar şi acolo fugarii n-au fost la adăpost, căci colonisti şi soldații i-au vânat cu neînduplecare printre arbori. Câțiva rari indieni au reuşit să ajungă în satele lor, însă aproape toată banda lui Phil a fost exterminată.

Sam Dixon şi alți colonisti şi-au reclădit locuințele arse, şi stația a redevenit curând tot atât de prosperă ca mai înainte.

Bătrânul Jackson a murit din pricina rănii pe care o primise, însă înainte de a muri a avut satisfacția să ştie că viitorul fiicei sale era asigurat. Ea s-a unit cu Bob Torrington, căreia el i-a mărturisit dragostea la patul de moarte al tatălui său.

Ar fi de prisos să se adauge că vitejeasca conducere a lui Buffalo Bill a adăugat o nouă strălucire reputației sale. În ce-l priveşte pe Nick Wharton, colonisti nu încetau să-i elogieze contribuția sa. Ei declarau sus şi tare că fără intervenția sa, care a avut efectul de a-i face să ezite o clipă pe pieile roşii, ar fi fost masacrați înainte de sosirea trupelor regulate.

Frontiera de la Colorado a rămas liniştită timp de mulți ani ca urmare a acestor evenimente. Se înțelege uşor că paiutii au primit de la albi o spaimă salutară şi nu s-au mai gândit să se bată din nou cu întreprinzătoarele fețe palide, care ştiau să pedepsească atât de aspru provocătorii de dezordine şi îşi păstrau scalpurile cu o grijă destul de trează.

SFÂRŞIT

POPULAŢIA PAIUTE (PIUTE) DIN SUA

Populația paiute sau piute este compusă din trei grupuri de indieni americani, legate între ele prin asemănări, dar cu multe deosebiri. Acestea sunt paiute din nord, paiute din valea râului Owens şi paiute din sud.

Triburile paiute au susținut multe confruntări cu colonisti albi, adevărate războaie, prin ambuscade, raiduri, atacuri de căi de comunicație, de aşezări şi ferme ale „fețelor palide”, poreclă primită de la amerindieni.

La rândul lor, albii îi numeau pe indieni piei roşii, deoarece îşi vopseau fața şi părți ale corpului cu culori roşii, aprinse sau brune, provenite din resurse naturale.

CUPRINS

CAP. I STAȚIA DIXON ÎN PERICOL 3

CAP. II ATACUL PAIUTILOR 7

CAP. III O SURPRIZĂ 13

CAP. IV ATAC FURIOS 16

CAP. V PAIUTE PHIL ÎN ROL DE PARLAMENTAR 21

CAP. VI O NOUĂ NEREUŞITĂ 25

CAP. VII PRIZONIERUL LUI PAIUTE PHIL 29

CAP. VIII O INTERVENȚIE EROICĂ 33

CAP. IX LA RANCHUL LUI JACKSON 36

CAP. X LUPTA DIN PRERIE 40

CAP. XI REINTRAREA ÎN FORTĂREAȚĂ 45

CAP. XII NOUA MISIUNE A LUI BUFFALO BILL 50

CAP. XIII UN SALT PENTRU VIAȚĂ 54

CAP. XIV ÎN FAȚA FLĂCĂRILOR 57

CAP. XV REZISTENȚA EROICĂ A LUI NICK WHARTON 62

POPULAȚIA PAIUTE (PIUTE) DIN SUA 67

CUPRINS 68

THE
BUFFALO BILL
STORIES
A WEEKLY PUBLICATION
DEVOTED TO BORDER LIFE

BUFFALO BILL
LIBRARY
RED MAN'S MAGIC

BUFFALO BILL
LIBRARY
Eagle Kit, the Sky Dwarf

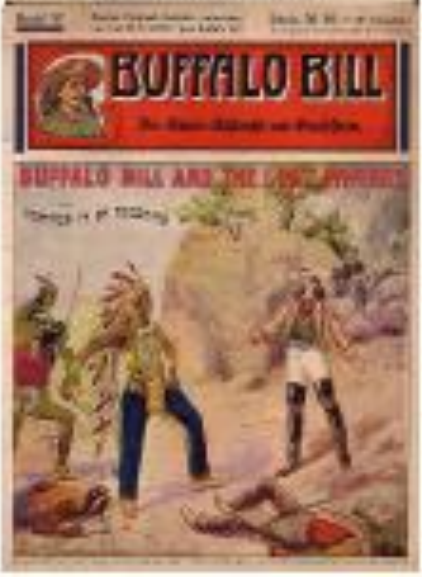
BUFFALO BILL

BUFFALO BILL
LIBRARY
A WAR IN THE WEST.